

Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

► **B** **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/1252**

z dnia 11 kwietnia 2024 r.

w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 1252 z 3.5.2024, s. 1)

sprostowane przez:

► **C1** Sprostowanie, Dz.U. L 90330 z 3.6.2024, s. 1 (2024/1252)

► **C2** Sprostowanie, Dz.U. L 90589 z 1.10.2024, s. 1 (2024/1252)

**ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
I RADY (UE) 2024/1252**

z dnia 11 kwietnia 2024 r.

**w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia
bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych
oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE)
2018/1724 i (UE) 2019/1020**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cele

1. Ogólnym celem niniejszego rozporządzenia jest poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez ustanowienie ram służących zapewnieniu Unii dostępu do bezpiecznych, odpornych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych, w tym dzięki sprzyjaniu zrównoważoności, efektywności i obiegowi zamkniętemu w całym łańcuchu wartości.

2. Aby osiągnąć ogólny cel, o którym mowa w ust. 1, niniejsze rozporządzenie ustanawia środki mające na celu:

- a) zmniejszenie ryzyka zakłóceń dostaw surowców krytycznych, które mogłyby zakłócić konkurencję i spowodować fragmentację rynku wewnętrznego, w szczególności poprzez zidentyfikowanie projektów strategicznych, które przyczynią się do zmniejszenia zależności i do dywersyfikacji przywozu, oraz wspieranie takich projektów, a także poprzez podejmowanie wysiłków na rzecz sprzyjania postępowi technologicznemu i efektywnemu gospodarowaniu zasobami w celu złagodzenia spodziewanego wzrostu zużycia surowców krytycznych w Unii;
- b) poprawę zdolności Unii w zakresie monitorowania i ograniczania ryzyka związanego z dostawami surowców krytycznych;
- c) zapewnienie swobodnego przepływu surowców krytycznych i produktów zawierających surowce krytyczne, wprowadzanych do obrotu w Unii, przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony środowiska i zrównoważoności, między innymi w drodze poprawy ich obiegu zamkniętego.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „surowiec” oznacza substancję w stanie poddanym lub niepoddanym przeróbce wykorzystywaną jako materiał wsadowy na potrzeby produkcji produktów pośrednich lub końcowych, z wyłączeniem substancji wykorzystywanych głównie jako żywność, pasza lub paliwa do silników spalinowych;
- 2) „łańcuch wartości surowców” oznacza wszystkie działania i procesy mające miejsce przy poszukiwaniu, wydobyciu, przeróbce i recyklingu surowców;

▼B

- 3) „poszukiwanie” oznacza wszystkie działania mające na celu zidentyfikowanie i ustalenie właściwości nagromadzeń kopalin;
- 4) „wydobycie” oznacza wydobycie rud, kopalin i produktów roślinnych z ich oryginalnych źródeł jako produktów głównych lub ubocznych, w tym z nagromadzeń kopalin znajdujących się pod ziemią, z nagromadzeń kopalin znajdujących się pod wodą i w wodzie oraz z solanki i z drzew;
- 5) „zdolność wydobywcza Unii” oznacza łączną maksymalną roczną wielkość produkcji pochodzącej z działalności wydobywczej rud, kopalin, produktów roślinnych i koncentratów zawierających surowce strategiczne, w tym z działalności dotyczącej przeróbki zlokalizowanej zazwyczaj w miejscu wydobycia znajdującym się w Unii lub w pobliżu takiego miejsca;
- 6) „nagromadzenie kopalin” oznacza każdą pojedynczą kopalinę lub połączenie kopalin występujące w dużej ilości lub w złożu o potencjalnym znaczeniu gospodarczym;
- 7) „zasoby” oznaczają wszystkie nagromadzenia kopalin, których wydobycie jest opłacalne w danym kontekście rynkowym;
- 8) „przeróbka” oznacza wszystkie procesy fizyczne, chemiczne i biologiczne biorące udział w przekształceniu surowca z rud, kopalin, produktów roślinnych lub odpadów w czyste metale, stopy lub inne postaci zdadne do wykorzystania z ekonomicznego punktu widzenia, w tym wzbogacanie, rozdzielanie, wytapianie i rafinację, z wyłączeniem obróbki metali i dalszego przekształcania w towary pośrednie i końcowe;
- 9) „zdolność Unii w zakresie przeróbki” oznacza łączną maksymalną roczną wielkość produkcji pochodzącej z działalności dotyczącej przeróbki surowców strategicznych, z wyłączeniem działalności zlokalizowanej zazwyczaj w miejscu wydobycia znajdującym się w Unii lub w pobliżu takiego miejsca;
- 10) „recykling” oznacza recykling zdefiniowany w art. 3 pkt 17 dyrektywy 2008/98/WE;
- 11) „zdolność Unii w zakresie recyklingu” oznacza łączną maksymalną roczną wielkość produkcji pochodzącej z działalności w zakresie recyklingu surowców strategicznych po ponownym przetworzeniu, w tym po sortowaniu i wstępnym przetwarzaniu odpadów i ich przetworzeniu w surowce wtórne, mającej miejsce w Unii;
- 12) „roczne zużycie surowców strategicznych” oznacza łączną ilość surowców strategicznych zużywanych przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w Unii, w postaci poddanej przeróbce, z wyłączeniem surowców strategicznych wbudowanych w produkty pośrednie lub końcowe wprowadzane do obrotu w Unii;
- 13) „ryzyko związane z dostawami” oznacza ryzyko związane z dostawami obliczone zgodnie z załącznikiem II sekcja 2;
- 14) „projekt dotyczący surowców krytycznych” oznacza planowany obiekt lub planowaną znaczną rozbudowę lub zmianę przeznaczenia istniejącego obiektu, w którym prowadzona jest działalność wydobywcza, działalność dotycząca przeróbki lub działalność w zakresie recyklingu surowców krytycznych;
- 15) „odbiorca” oznacza przedsiębiorstwo, które zawarło umowę odbioru z projektodawcą;

▼B

- 16) „umowa odbioru” oznacza umowę między przedsiębiorstwem a projektodawcą zawierającą zobowiązanie ze strony przedsiębiorstwa do zamawiania pewnej ilości surowców produkowanych w ramach konkretnego projektu dotyczącego surowców przez określony czas albo zobowiązanie ze strony projektodawcy do umożliwienia przedsiębiorstwu takiego zamawiania;
- 17) „projektodawca” oznacza przedsiębiorstwo lub konsorcjum przedsiębiorstw opracowujące projekt dotyczący surowców;
- 18) „procedura wydawania pozwoleń” oznacza procedurę obejmującą wszystkie odpowiednie pozwolenia na zbudowanie i działanie projektu dotyczącego surowców krytycznych, w tym pozwolenia na: budowę, stosowanie substancji chemicznych, podłączenie do sieci oraz oceny oddziaływania na środowisko i pozwolenia środowiskowe, jeżeli są wymagane, a także obejmującą wszystkie wnioski i procedury od potwierdzenia, że wniosek jest kompletny, po powiadomienie o kompleksowej decyzji w sprawie wyniku procedury przez dany pojedynczy punkt kontaktowy;
- 19) „kompleksowa decyzja” oznacza decyzję lub zestaw decyzji wydanych przez organy państwa członkowskiego, określającą lub określających, czy projektodawca jest uprawniony do realizacji projektu dotyczącego surowców krytycznych, bez uszczerbku dla jakiegokolwiek decyzji wydanej w ramach procedury odwoławczej;
- 20) „program krajowy” oznacza program krajowy lub zestaw programów obejmujący całe terytorium, przygotowany i przyjęty przez odpowiednie organy krajowe lub regionalne;
- 21) „poszukiwania ogólne” oznaczają poszukiwania na poziomie krajowym lub regionalnym z wyłączeniem poszukiwań ukierunkowanych;
- 22) „poszukiwania ukierunkowane” oznaczają szczegółowe badanie poszczególnych przypadków nagromadzeń kopalin;
- 23) „mapa perspektywiczna” oznacza mapę wskazującą obszary, na których mogą występować nagromadzenia kopalin dla danego surowca;
- 24) „zakłócenie dostaw” oznacza nieprzewidywany znaczny spadek dostępności surowca lub znaczny wzrost ceny surowca wykraczający poza normalną zmienność cen rynkowych;
- 25) „łańcuch dostaw surowców” oznacza wszystkie działania i procesy w łańcuchu wartości surowców do momentu wykorzystania surowca jako materiału wsadowego przy produkcji produktów pośrednich lub końcowych;
- 26) „strategie ograniczania ryzyka” oznaczają politykę opracowaną przez podmiot gospodarczy służącą ograniczeniu prawdopodobieństwa wystąpienia zakłócenia dostaw w jego łańcuchu dostaw surowców lub ograniczeniu szkód dla jego działalności gospodarczej spowodowanych takim zakłóceniem dostaw;
- 27) „kluczowe podmioty rynkowe” oznaczają przedsiębiorstwa w łańcuchu dostaw surowców krytycznych w Unii oraz przedsiębiorstwa downstream zużywające surowce krytyczne, których niezawodne funkcjonowanie ma zasadnicze znaczenie dla dostaw surowców krytycznych;
- 28) „zapasy strategiczne” oznaczają pewną ilość danego surowca w dowolnej postaci, przechowywaną przez podmiot publiczny lub prywatny w celu jej uwolnienia w przypadku zakłócenia dostaw;

▼B

- 29) „duże przedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo, które w ostatnim roku obrotowym, za który sporządzono roczne sprawozdanie finansowe, zatrudniało średnio ponad 500 pracowników, a jego przychody netto ze sprzedaży w skali światowej przekraczały 150 mln EUR;
- 30) „technologie strategiczne” oznaczają kluczowe technologie szczególnie istotne dla transformacji ekologicznej i cyfrowej, jak również dla zastosowań obronnych, lotniczych i kosmicznych;
- 31) „zarząd” oznacza organ administracyjny lub nadzorczy odpowiedzialny za nadzór nad kierownictwem wykonawczym przedsiębiorstwa lub, jeżeli taki organ nie istnieje, osobę lub osoby wykonujące równoważne funkcje;
- 32) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE;
- 33) „zbieranie” oznacza zbieranie zdefiniowane w art. 3 pkt 10 dyrektywy 2008/98/WE;
- 34) „przetwarzanie” oznacza przetwarzanie zdefiniowane w art. 3 pkt 14 dyrektywy 2008/98/WE;
- 35) „odzysk” oznacza odzysk zdefiniowany w art. 3 pkt 15 dyrektywy 2008/98/WE;
- 36) „ponowne użycie” oznacza ponowne użycie zdefiniowane w art. 3 pkt 13 dyrektywy 2008/98/WE;
- 37) „odpady wydobywcze” oznaczają odpady wydobywcze w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/21/WE;
- 38) „obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych” oznacza obiekt unieszkodliwiania odpadów zdefiniowany w art. 3 pkt 15 dyrektywy 2006/21/WE;
- 39) „wstępna ocena ekonomiczna” oznacza przeprowadzaną na wczesnym etapie ocenę koncepcyjną potencjalnej opłacalności ekonomicznej projektu pod kątem odzysku surowców krytycznych z odpadów wydobywczych;
- 40) „urządzenie do obrazowania metodą rezonansu magnetycznego” oznacza nieinwazyjny wyrób medyczny wykorzystujący pole magnetyczne do uzyskania obrazów anatomicznych lub inne urządzenie wykorzystujące pole magnetyczne do uzyskania obrazu wnętrza obiektów;
- 41) „wiatrowa prądnica mocy” oznacza część turbiny wiatrowej znajdującej się na lądzie lub na morzu, która to część przekształca energię mechaniczną wirnika w energię elektryczną;
- 42) „robot przemysłowy” oznacza automatycznie sterowaną, programowalną, wielozadaniową maszynę manipulacyjną, programowalną w co najmniej trzech osiach, która może być stacjonarna albo mobilna, do zastosowań w automatyce przemysłowej;
- 43) „pojazd silnikowy” oznacza pojazd posiadający homologację typu, należący do kategorii M lub N określonych w art. 4 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2018/858;
- 44) „lekki środek transportu” oznacza lekki pojazd kołowy, który może być napędzany samym silnikiem elektrycznym lub połączeniem silnika i siły ludzkich mięśni, obejmujący hulajnogi elektryczne, rowery elektryczne i pojazdy posiadające homologację typu należące do kategorii L określonej w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 168/2013;

▼B

- 45) „agregat chłodniczy” oznacza element systemu chłodzenia, który wykorzystując elektryczny parowy obieg sprężarkowy, wytwarza różnicę temperatury umożliwiającą odprowadzenie ciepła z chłodzonych pomieszczeń lub procesów;
- 46) „pompa ciepła” oznacza element systemu ogrzewania, który wykorzystując elektryczny parowy obieg sprężarkowy, wytwarza różnicę temperatury umożliwiającą dostarczenie ciepła do ogrzewanych pomieszczeń lub procesów;
- 47) „silnik elektryczny” oznacza urządzenie, które przekształca elektryczną moc wejściową w mechaniczną moc wyjściową w postaci rotacji, przy czym prędkość obrotowa i moment obrotowy zależą od takich czynników, jak częstotliwość napięcia zasilania i liczba biegunów silnika, o mocy znamionowej równej lub wyższej od 0,12 kW;
- 48) „pralka automatyczna” oznacza pralkę, która samodzielnie przeprowadza cały cykl prania wsadu bez konieczności interwencji użytkownika w jakimkolwiek momencie trwania programu;
- 49) „suszarka bębnowa” oznacza urządzenie, w którym wyroby włókiennicze są suszone w obracającym się bębnie, przez który przepływa podgrzane powietrze;
- 50) „kuchenka mikrofalowa” oznacza urządzenie przeznaczone do podgrzewania żywności przy pomocy energii elektromagnetycznej;
- 51) „odkurzacz” oznacza urządzenie usuwające zanieczyszczenia z oczyszczanych powierzchni przepływem powietrza wytworzonym przez podciśnienie we wnętrzu urządzenia;
- 52) „zmywarka do naczyń” oznacza maszynę, która myje i płucze zastawy stołowe;
- 53) „magnes trwały” oznacza magnes, który zachowuje właściwości magnetyczne po wymontowaniu go z zewnętrznego pola magnetycznego;
- 54) „nośnik danych” oznacza liniowy symbol kodu kreskowego, symbol dwuwymiarowy lub inny nośnik danych służący do automatycznej identyfikacji, który może być odczytywany przez urządzenie;
- 55) „unikatowy identyfikator produktu” oznacza unikatowy ciąg znaków służący do identyfikacji produktów;
- 56) „powłoka magnezu” oznacza warstwę materiału stosowaną zasadniczo do ochrony magnesów przed korozją;
- 57) „wymontowanie” oznacza obróbkę ręczną, mechaniczną, chemiczną, cieplną lub metalurgiczną skutkującą tym, że poddawane jej komponenty lub materiały mogą zostać zidentyfikowane jako odrębny strumień wyjściowy lub część strumienia wyjściowego;
- 58) „podmiot zajmujący się recyklingiem” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi recykling w dopuszczonym zakładzie;
- 59) „udostępnienie na rynku” oznacza dostawę produktu na rynek Unii w celu jego dystrybucji, zużycia lub stosowania w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- 60) „rodzaj surowca krytycznego” oznacza wprowadzony do obrotu surowiec krytyczny, który odróżnia się pod względem etapu przeróbki, składu chemicznego, pochodzenia geograficznego lub zastosowanych metod produkcji;
- 61) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu na rynku Unii po raz pierwszy;

▼B

- 62) „ocena zgodności” oznacza procedurę w celu wykazania, czy zostały spełnione wymagania określone w art. 28, 29 lub 31;
- 63) „partnerstwo strategiczne” oznacza podjęte przez Unię i państwo trzecie lub kraj lub terytorium zamorskie zobowiązanie do zacieśnienia współpracy związanej z łańcuchem wartości surowców, zawarte w niewiążącym instrumencie określającym działania będące we wspólnym interesie stron, które ułatwia Unii i danemu państwu trzeciemu lub krajowi lub terytorium zamorskiemu uzyskanie korzystnych rezultatów;
- 64) „zarządzanie z udziałem wielu zainteresowanych stron” oznacza formalną, merytoryczną i istotną rolę różnego rodzaju zainteresowanych stron, w tym co najmniej społeczeństwa obywatelskiego, w podejmowaniu decyzji dotyczących systemu certyfikacji, udokumentowaną mandatem, zakresem zadań lub innymi dowodami, które potwierdzają lub umożliwiają zaangażowanie wielu zainteresowanych stron w ten system certyfikacji.

ROZDZIAŁ 2

SUROWCE STRATEGICZNE I KRYTYCZNE

*Artykuł 3***Wykaz surowców strategicznych**

1. Za surowce strategiczne uznaje się surowce, w tym występujące w postaci niepoddanej przeróbce, uzyskane na każdym etapie przeróbki oraz będące produktem ubocznym innych procesów wydobywania, przeróbki lub recyklingu, wymienione w wykazie zamieszczonym w załączniku I sekcja 1.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38, służących zmianie załącznika I sekcja 1 w celu aktualizacji wykazu surowców strategicznych.

Zaktualizowany wykaz surowców strategicznych zawiera te surowce spośród surowców podlegających ocenie, które uzyskały najwyższy wynik pod względem znaczenia strategicznego, przewidywanego wzrostu popytu i trudności w zwiększeniu produkcji. Znaczenie strategiczne, przewidywany popyt i trudność w zwiększeniu produkcji określa się zgodnie z załącznikiem I sekcja 2.

3. Komisja dokona przeglądu i w razie potrzeby aktualizacji wykazu surowców strategicznych do dnia 24 maja 2027 r., a następnie co trzy lata.

Na wniosek Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych ustanowionej w art. 35 i na podstawie monitorowania i testów warunków skrajnych przeprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Komisja, niezależnie od stałych przeglądów, dokonuje przeglądu i w stosownych przypadkach aktualizacji wykazu surowców strategicznych w dowolnym momencie.

W ramach pierwszej aktualizacji wykazu surowców strategicznych zgodnie z akapitem pierwszym Komisja ocenia w szczególności, czy na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i załącznikiem I sekcja 2 w wykazie surowców strategicznych powinien pozostać grafit syntetyczny.

Artykuł 4

Wykaz surowców krytycznych

1. Za surowce krytyczne uznaje się surowce, w tym występujące w postaci niepoddanej przeróbce, uzyskane na każdym etapie przeróbki oraz będące produktem ubocznym innych procesów wydobywania, przeróbki lub recyklingu, wymienione w wykazie zamieszczonym w załączniku II sekcja 1.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38, służących zmianie załącznika II sekcja 1 w celu aktualizacji wykazu surowców krytycznych.

Zaktualizowany wykaz surowców krytycznych zawiera surowce strategiczne wymienione w wykazie zamieszczonym w załączniku I sekcja 1, jak również wszelkie inne surowce, które osiągają lub przekraczają próg 1 w przypadku ryzyka związanego z dostawami i próg 2,8 w przypadku znaczenia gospodarczego. Znaczenie gospodarcze i ryzyko związane z dostawami oblicza się zgodnie z załącznikiem II sekcja 2.

3. Komisja dokona przeglądu i w razie potrzeby aktualizacji wykazu surowców krytycznych zgodnie z ust. 2 do dnia 24 maja 2027 r., a następnie co najmniej co trzy lata.

ROZDZIAŁ 3

WZMOCNIENIE UNIJNEGO ŁAŃCUCHA WARTOŚCI SUROWCÓW

SEKCJA 1

Wskaźniki referencyjne

Artykuł 5

Wskaźniki referencyjne

1. Komisja i państwa członkowskie wzmacniają poszczególne etapy łańcucha wartości surowców strategicznych za pomocą środków przewidzianych w niniejszym rozdziale w celu:

a) zapewnienia, aby do 2030 r. znacznie wzrosły zdolności Unii w zakresie każdego z surowców strategicznych, tak aby ogólna zdolność Unii była zbliżona do następujących wskaźników referencyjnych lub je osiągnęła:

- (i) zdolność wydobywcza Unii pozwalająca na wydobycie rud, kopalin lub koncentratów potrzebnych do produkcji co najmniej 10 % jej rocznego zużycia surowców strategicznych, w zakresie możliwym w świetle unijnych zasobów;
- (ii) zdolność Unii w zakresie przeróbki, w tym w odniesieniu do wszystkich pośrednich etapów przeróbki, pozwalająca na pokrycie co najmniej 40 % jej rocznego zużycia surowców strategicznych;
- (iii) zdolność Unii w zakresie recyklingu, w tym w odniesieniu do wszystkich pośrednich etapów recyklingu, pozwalająca na pokrycie co najmniej 25 % jej rocznego zużycia surowców strategicznych, a jednocześnie pozwalająca na recykling znacząco rosnących ilości każdego z surowców strategicznych z odpadów;

▼B

b) dywersyfikacji przywozu surowców strategicznych do Unii mającej na celu zapewnienia, aby do 2030 r. jej roczne zużycie każdego z surowców strategicznych na każdym stosownym etapie przeróbki mogło opierać się na przywozie z kilku państw trzecich lub z krajów lub terytoriów zamorskich (KTZ) oraz aby żadne państwo trzecie nie zapewniało więcej niż 65 % rocznego unijnego zużycia takich surowców strategicznych.

2. Komisja i państwa członkowskie podejmują wysiłki na rzecz sprzyjania postępowi technologicznemu i efektywnemu gospodarowaniu zasobami, aby sprowadzić spodziewany wzrost zużycia surowców krytycznych w Unii poniżej prognozy referencyjnej, o której mowa w art. 44 ust. 1, za pomocą odpowiednich środków określonych w niniejszej sekcji i w rozdziale V sekcja 1.

3. Do dnia 1 stycznia 2027 r. Komisja przyjmie akt delegowany zgodnie z art. 38 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie unijnych wskaźników referencyjnych dotyczących zdolności Unii w zakresie recyklingu wyrażonej jako odsetek surowców strategicznych dostępnych w odpowiednich strumieniach odpadów.

Akty delegowane przyjęte zgodnie z akapitem pierwszym wyszczególniają strumienie odpadów i surowce strategiczne w tych strumieniach, w odniesieniu do których dostępne są dostateczne informacje o odpowiednich ilościach odpadów i o zawartości w nich surowców strategicznych w oparciu o wymogi w zakresie sprawozdawczości zawarte w rozporządzeniu (UE) 2023/1542, dyrektywie 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, dyrektywie 2008/98/WE i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE ⁽²⁾, aby umożliwić oszacowanie zdolności Unii w zakresie recyklingu jako odsetek surowców strategicznych zawartych w odpowiednich strumieniach odpadów.

W aktach delegowanych przyjętych zgodnie z akapitem pierwszym określa się także wskaźnik referencyjny dotyczący zdolności Unii w zakresie recyklingu oparty na zdolności w zakresie recyklingu dla każdego surowca strategicznego zawartego w odpowiednich strumieniach odpadów zidentyfikowanych na podstawie akapitu drugiego.

Komisja określa wskaźnik referencyjny dotyczący zdolności w zakresie recyklingu, o którym mowa w akapicie trzecim, w oparciu o następujące elementy:

- a) obecna zdolność Unii w zakresie recyklingu wyrażona jako odsetek surowców strategicznych dostępnych w odpowiednich strumieniach odpadów;
- b) zakres, w jakim surowce strategiczne mogą być odzyskiwane z tych strumieni odpadów, z uwzględnieniem wykonalności technologicznej i opłacalności;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38).

▼B

- c) cele określone w innym akcie prawnym Unii dotyczącym odzyskiwania surowców strategicznych z odpadów.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez aktualizację aktów delegowanych przyjętych zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, jeżeli w wyniku oceny, o której mowa w art. 48 ust. 2, staną się dostępne informacje o odpowiednich ilościach odpadów i o zawartości surowców strategicznych w kolejnych strumieniach odpadów.

*SEKCJA 2****Projekty strategiczne****Artykuł 6***Kryteria uznawania projektów za projekty strategiczne**

1. Po złożeniu wniosku przez projektodawcę i zgodnie z procedurą określoną w art. 7 Komisja uznaje za strategiczne projekty dotyczące surowców spełniające następujące kryteria:

- a) projekt istotnie przyczynia się do bezpieczeństwa unijnych dostaw surowców strategicznych;
- b) projekt jest lub stanie się technicznie wykonalny w rozsądnym terminie, a spodziewaną wielkość produkcji w projekcie można oszacować z wystarczającym stopniem pewności;
- c) projekt będzie realizowany w sposób zrównoważony, w szczególności w odniesieniu do monitorowania, zapobiegania oddziaływaniu na środowisko i jego minimalizowania, zapobiegania negatywnym skutkom społecznym oraz ich minimalizowanie przez stosowanie odpowiedzialnych społecznie praktyk, w tym poszanowanie praw człowieka, praw ludności rdzennej i praw pracowniczych, w szczególności w przypadku przymusowego przesiedlenia, potencjału tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy oraz merytorycznego udziału społeczności lokalnych i istotnych partnerów społecznych, a także stosowania przejrzystych praktyk działalności gospodarczej obejmujących odpowiednią politykę zgodności służącą przeciwdziałaniu negatywnym wpływom na prawidłowe funkcjonowanie administracji publicznej, w tym korupcji i łapownictwu, i minimalizowanie ryzyka ich wystąpienia;
- d) w odniesieniu do projektów realizowanych w Unii – utworzenie lub funkcjonowanie projektu lub produkcja z niego przyniesie transgraniczne korzyści wykraczające poza dane państwo członkowskie, w tym dla sektorów downstream;
- e) w odniesieniu do projektów realizowanych w państwach trzecich będących rynkami wschodzącymi lub gospodarkami rozwijającymi się – projekt przyniesie wzajemne korzyści Unii i danemu państwu trzeciemu, generując wartość dodaną w tym państwie trzecim.

2. Komisja ocenia spełnienie kryteriów uznawania określonych w ust. 1 niniejszego artykułu na podstawie elementów i dowodów określonych w załączniku III.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38, służących zmianie załącznika III w celu dostosowania elementów i dowodów, które należy uwzględnić w ocenie spełnienia kryteriów uznawania określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, do postępu technicznego i naukowego lub w celu uwzględnienia zmian w instrumentach międzynarodowych wymienionych w załączniku III pkt 5 lub przyjęcia nowych instrumentów międzynarodowych istotnych dla spełnienia kryterium, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu.

3. Uznanie projektu za projekt strategiczny zgodnie z niniejszym artykułem nie wpływa na wymogi mające zastosowanie do odpowiedniego projektu lub projektodawcy na podstawie prawa Unii, prawa krajowego lub prawa międzynarodowego.

*Artykuł 7***Wniosek i uznanie**

1. Wnioski o uznanie projektu dotyczącego surowców krytycznych za projekt strategiczny przedkłada Komisji projektodawca. Wniosek taki zawiera:

- a) odpowiednie dowody na spełnienie kryteriów ustanowionych w art. 6 ust. 1;
- b) klasyfikację projektu zgodnie z ramową klasyfikacją zasobów ONZ, popartą odpowiednimi dowodami;
- c) harmonogram realizacji projektu, w tym przegląd wymaganych pozwoleń i status odpowiedniej procedury ich wydawania;
- d) plan obejmujący środki służące ułatwianiu uzyskania akceptacji społecznej, w tym w stosownych przypadkach środki mające ułatwić merytoryczny i aktywny udział społeczności, na które projekt ma wpływ, utworzenie okresowych kanałów komunikacji z lokalnymi społecznościami, organizacjami, w tym partnerami społecznymi, i odpowiednimi organami, oraz realizację kampanii uświadamiających i informacyjnych, a także potencjalne mechanizmy ograniczające ryzyko i mechanizmy rekompensat;
- e) informacje o kontroli nad przedsiębiorstwami uczestniczącymi w projekcie, zdefiniowanej w art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽³⁾, a jeżeli w projekcie bierze udział więcej przedsiębiorstw – informacje o względnym udziale każdego z nich w projekcie;
- f) biznesplan z oceną rentowności projektu;
- g) oszacowanie potencjału projektu w zakresie tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy i zapotrzebowania na wykwalifikowaną siłę roboczą w projekcie, a także plan wspierania podnoszenia i zmiany kwalifikacji oraz promowania inkluzywnej reprezentacji pracowników;

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).

▼B

- h) w przypadku projektów realizowanych w państwach trzecich lub w KTZ, obejmujących wydobywanie – plan poprawy stanu środowiska po zakończeniu eksploatacji w miejscach, na które wpłynął projekt, służący przywróceniu poprzedniego stanu środowiska, z uwzględnieniem wykonalności technicznej i ekonomicznej;
- i) w przypadku projektów związanych wyłącznie z przeróbką lub recyklingiem, zlokalizowanych na obszarach chronionych zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG lub dyrektywą 2009/147/WE – opis odpowiednich pod względem technicznym lokalizacji alternatywnych za odpowiednie do lokalizacji projektu;
- j) w przypadku projektów mogących wpływać na ludność rdzenną – plan zawierający środki służące merytorycznym konsultacjom z ludnością rdzenną, na którą projekt ma wpływ, dotyczący zapobiegania niekorzystnemu wpływowi na prawa ludności rdzennej i minimalizowaniu go oraz, w stosownych przypadkach, sprawiedliwej rekompensaty dla tej ludności, a także środki służące uwzględnianiu wyników tych konsultacji.

Plan ten można odpowiednio dostosować, jeżeli prawo krajowe państwa, którego terytorium dotyczy projekt, zawiera przepisy dotyczące konsultacji, o których mowa w lit. j) akapitu pierwszego, i pod warunkiem że takie konsultacje obejmują wszystkie kwestie wymienione w tej literze.

2. Do dnia 24 listopada 2024 r. Komisja przyjmuje akt wykonawczy ustanawiający jednolity wzór do stosowania przez projektodawców przy składaniu wniosków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. W jednolitym wzorze można wskazać sposób podania informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 39 ust. 2.

Zakres dokumentacji wymaganej do wypełnienia jednolitego wzoru, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi być rozsądny.

3. Komisja ocenia wnioski, o których mowa w ust. 1, w procedurze otwartego zaproszenia z regularnie wyznaczanymi datami granicznymi.

Pierwszą taką datą graniczną wyznacza się na nie później niż 24 sierpnia 2024 r. Komisja wyznacza co najmniej 4 daty graniczne w roku.

4. W terminie 30 dni od mającej zastosowanie daty granicznej Komisja informuje wnioskodawców, czy uznaje informacje zawarte we wniosku za kompletne. Jeżeli wniosek jest niekompletny, Komisja może zażądać od wnioskodawcy przedłożenia bez zbędnej zwłoki dodatkowych informacji, wskazując, jakich dodatkowych informacji wymaga.

5. Komisja informuje Europejską Radę ds. Surowców Krytycznych o wszystkich wnioskach, które uznano za kompletne zgodnie z ust. 4.

6. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych zbiera się regularnie zgodnie z art. 36 ust. 5, by na podstawie uczciwej i przejrzystej procedury przedyskutować i wydać opinię dotyczącą spełnienia przez zaproponowane projekty kryteriów ustanowionych w art. 6 ust. 1.

▼B

Przed posiedzeniami, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, Komisja przedstawia Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych swoją ocenę spełnienia przez zaproponowane projekty kryteriów ustanowionych w art. 6 ust. 1.

7. Komisja przekazuje pełny wniosek państwu członkowskiemu, państwu trzeciemu lub KTZ, którego terytorium dotyczy zaproponowany projekt.

8. W przypadku sprzeciwu państwa członkowskiego, którego terytorium dotyczy zaproponowany projekt, projektu tego nie uznaje się za projekt strategiczny. Dane państwo członkowskie przedstawia uzasadnienie swojego sprzeciwu podczas dyskusji, o których mowa w ust. 6.

W przypadku projektów strategicznych realizowanych w państwach trzecich lub w KTZ Komisja udostępnia otrzymany wniosek państwu trzeciemu lub KTZ, którego terytorium dotyczy zaproponowany projekt. Komisja nie zatwierdza wniosku przed otrzymaniem jednoznacznej zgody tego państwa trzeciego.

9. Uwzględniając opinię Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych, o której mowa w ust. 6, Komisja przyjmuje decyzję w sprawie uznania danego projektu za projekt strategiczny w terminie 90 dni od uznania wniosku za kompletny zgodnie z ust. 4 i powiadamia o niej wnioskodawcę.

Decyzja Komisji musi być uzasadniona. Komisja przekazuje swoją decyzję Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych i państwu członkowskiemu lub państwu trzeciemu, którego terytorium dotyczy projekt.

10. W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego charakter, złożoność lub rozmiary wniosku lub gdy przed określoną datą graniczną otrzymano zbyt dużo wniosków, aby rozpatrzyć je w terminie, o którym mowa w ust. 9, Komisja może, rozpatrując każdy przypadek indywidualnie i nie później niż 20 dni przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 9, przedłużyć ten termin o maksymalnie 90 dni. W takim przypadku Komisja informuje na piśmie projektodawcę o uzasadnieniu tego przedłużenia i o terminie, w którym decyzja ma być przyjęta.

11. Jeżeli Komisja stwierdzi, że projekt strategiczny nie spełnia już kryteriów ustanowionych w art. 6 ust. 1, lub jeżeli projekt ten uznano za projekt strategiczny na podstawie wniosku zawierającego informacje nieprawidłowe w stopniu, który wpływa na spełnienie kryteriów ustanowionych w art. 6 ust. 1, Komisja może po uwzględnieniu opinii Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych cofnąć decyzję o uznaniu projektu za projekt strategiczny.

Przed przyjęciem decyzji o cofnięciu uznania Komisja przedstawia projektodawcy uzasadnienie swojej decyzji, dając mu możliwość przedstawienia swojego stanowiska; Komisja bierze pod uwagę stanowisko promotora.

12. Projekty, których nie uznaje się już za projekty strategiczne, tracą wszystkie związane z tym statusem prawa wynikające z niniejszego rozporządzenia.

13. Projekty strategiczne, które nie spełniają już kryteriów ustanowionych w art. 6 ust. 1 wyłącznie ze względu na aktualizację załącznika I, mogą zachować status projektu strategicznego przez trzy lata od dnia takiej aktualizacji.

▼B*Artykuł 8***Obowiązki sprawozdawcze i informacyjne dotyczące projektów strategicznych**

1. Projektodawca co dwa lata od dnia uznania projektu za projekt strategiczny przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające co najmniej informacje o:

- a) postępach w realizacji projektu strategicznego, w szczególności w zakresie procedury wydawania pozwoleń;
- b) w stosownych przypadkach – powodach opóźnień względem harmonogramu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. c), i planie zaradzenia tym opóźnieniom;
- c) postępach w finansowaniu projektu strategicznego, w tym o publicznym wsparciu finansowym.

Komisja przedkłada Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych kopię sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, aby ułatwić dyskusje, o których mowa w art. 36 ust. 7 lit. c).

2. Komisja może, jeżeli jest to konieczne, zażądać od projektodawców dodatkowych informacji istotnych dla realizacji projektu strategicznego, by stwierdzić, czy kryteria ustanowione w art. 6 ust. 1 pozostają spełnione.

3. Projektodawca powiadamia Komisję o:

- a) zmianach w projekcie strategicznym mających wpływ na spełnianie kryteriów ustanowionych w art. 6 ust. 1;
- b) zmianach w sprawowanej nieustannie kontroli nad przedsiębiorstwami uczestniczącymi w projekcie strategicznym w porównaniu z informacjami, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. e).

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające jednolity wzór do stosowania przez projektodawców w celu podawania wszystkich informacji wymaganych przy składaniu sprawozdań, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. W jednolitym wzorze można wskazać sposób podania informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 39 ust. 2.

Zakres dokumentacji wymaganej do wypełnienia jednolitego wzoru, o którym mowa w akapicie pierwszym, o którym mowa w akapicie pierwszym, musi być rozsądny.

5. Projektodawca tworzy i regularnie aktualizuje stronę internetową przedsiębiorstwa lub specjalną stronę internetową projektu zawierającą informacje o projekcie strategicznym istotne dla miejscowej ludności i aby uzyskać akceptację społeczną dla projektu, w tym co najmniej informacje o oddziaływaniu na środowisko, skutkach społecznych oraz korzyściach wynikających z projektu strategicznego. Odpowiednia część strony internetowej przedsiębiorstwa lub specjalnej strony internetowej projektu musi być nieodpłatnie dostępna dla ogółu społeczeństwa i nie może wymagać podania danych osobowych (zwana dalej „ogólnodostępną stroną internetową”). Musi być ona dostępna w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla miejscowej ludności.

SEKCJA 3

Procedura wydawania pozwoleń

Artykuł 9

Pojedynczy punkt kontaktowy

1. Do dnia 24 lutego 2025 r. państwa członkowskie ustanowią lub wyznaczą co najmniej jeden organ jako pojedynczy punkt kontaktowy. Jeżeli państwo członkowskie ustanawia lub wyznacza więcej niż jeden pojedynczy punkt kontaktowy, zapewnia ono istnienie tylko jednego pojedynczego punktu kontaktowego na danym poziomie administracyjnym i na danym etapie łańcucha wartości surowców krytycznych.

2. Jeżeli państwo członkowskie ustanawia lub wyznacza więcej niż jeden pojedynczy punkt kontaktowy zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, zapewnia ono prostą, dostępną stronę internetową, na której wymienione są wyraźnie wszystkie pojedyncze punkty kontaktowe wraz z adresami i środkami komunikacji elektronicznej, sklasyfikowane według odpowiedniego poziomu administracji oraz etapu łańcucha wartości surowców krytycznych. Ta strona internetowa może też zawierać treści udostępnione zgodnie z art. 18.

3. Pojedyncze punkty kontaktowe ustanowione lub wyznaczone zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu (zwane dalej „pojedynczymi punktami kontaktowymi”) są odpowiedzialne za ułatwianie i koordynowanie procedury wydawania pozwoleń w przypadku projektów dotyczących surowców krytycznych oraz za udzielanie informacji na temat elementów, o których mowa w art. 18, w tym informacji o tym, kiedy wniosek uznaje się za kompletny zgodnie z art. 11 ust. 6. Pojedyncze punkty kontaktowe koordynują i ułatwiają przedkładanie wszelkich stosownych dokumentów i informacji.

4. Dany pojedynczy punkt kontaktowy jest jedynym punktem kontaktowym dla projektodawcy i pomaga mu zrozumieć wszelkie kwestie administracyjne istotne dla procedury wydawania pozwoleń.

5. Projektodawcy projektów dotyczących surowców krytycznych mogą kontaktować się z odpowiednią jednostką administracyjną, w ramach pojedynczego punktu kontaktowego, odpowiedzialną za zadania określone w niniejszym artykule. Jeżeli odpowiednia jednostka administracyjna ulegnie zmianie, nadal wypełnia ona swoje obowiązki określone w niniejszym ustępie do czasu powiadomienia projektodawcy o takiej zmianie.

6. Projektodawcy mogą przedkładać wszystkie dokumenty istotne w procedurze wydawania pozwoleń w formie elektronicznej.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby uwzględniane były wszelkie przeprowadzone ważne badania lub wydane pozwolenia lub zezwolenia odnoszące się do danego projektu dotyczącego surowców krytycznych oraz aby nie wymagano powielania badań, pozwoleń lub zezwoleń, chyba że prawo Unii lub prawo krajowe wymaga inaczej.

8. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom łatwy dostęp do informacji o procedurach rozstrzygania sporów dotyczących procedury wydawania pozwoleń w przypadku projektów dotyczących surowców krytycznych i do samych takich procedur rozstrzygania sporów, w tym w stosownych przypadkach do alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby pojedyncze punkty kontaktowe miały wystarczająco wykwalifikowanych pracowników i wystarczające zasoby finansowe, techniczne i technologiczne, by móc skutecznie wykonywać zadania powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Status priorytetowy projektów strategicznych

1. Uznaje się, że projekty strategiczne przyczyniają się do bezpieczeństwa dostaw surowców strategicznych w Unii.
2. W odniesieniu do oddziaływania na środowisko lub do obowiązków, o których mowa w art. 6 ust. 4 i art. 16 ust. 1 lit. c) dyrektywy 92/43/EWG, art. 4 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE i art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/147/WE lub w aktach ustawodawczych Unii w sprawie odbudowy ekosystemów lądowych, przybrzeżnych i słodkowodnych, projekty strategiczne realizowane w Unii uznaje się za będące w interesie publicznym lub w interesie zdrowia i bezpieczeństwa publicznego i można je uznać za projekty realizowane w nadrzędnym interesie publicznym pod warunkiem spełnienia wszystkich warunków określonych w tych aktach ustawodawczych Unii.
3. W celu zapewnienia skutecznej obsługi administracyjnej procedury wydawania pozwoleń związanych z projektami strategicznymi realizowanymi w Unii projektodawcy i wszystkie zainteresowane organy zapewniają jak najszybszą realizację tej procedury zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.
4. Bez uszczerbku dla obowiązków określonych w prawie Unii projektom strategicznym realizowanym w Unii przyznaje się status projektów o najwyższym możliwym znaczeniu krajowym, jeżeli taki status istnieje w prawie krajowym, i traktuje się je odpowiednio w procedurze wydawania pozwoleń.
5. Wszystkie procedury rozstrzygania sporów, postępowania sądowe, odwołania i środki zaskarżenia związane z procedurą wydawania pozwoleń i z wydawaniem pozwoleń na realizowanie projektów strategicznych w Unii, prowadzone przed jakimikolwiek krajowymi sądami, trybunałami lub panelami, w tym w zakresie mediacji lub arbitrażu, jeżeli procedury te istnieją w prawie krajowym, traktuje się jako pilne, o ile w prawie krajowym przewidziano taki tryb pilny i w stopniu, w jakim go przewidziano, i pod warunkiem przestrzegania mającego zwykle zastosowanie prawa do obrony przysługującego osobom fizycznym lub społecznościom lokalnym. W stosownych przypadkach projektodawcy projektów strategicznych uczestniczą w takich procedurach prowadzonych w trybie pilnym.

Artykuł 11

Czas trwania procedury wydawania pozwoleń

1. W odniesieniu do projektów strategicznych realizowanych w Unii procedura wydawania pozwoleń nie może przekraczać:
 - a) 27 miesięcy w przypadku projektów strategicznych obejmujących wydobywanie;
 - b) 15 miesięcy w przypadku projektów strategicznych obejmujących wyłącznie przeróbkę lub recykling.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w odniesieniu do projektów strategicznych realizowanych w Unii, w przypadku których procedurę wydawania pozwoleń rozpoczęto przed uznaniem ich za projekty strategiczne, oraz w odniesieniu do przedłużenia istniejących projektów strategicznych, na realizację których wydano już pozwolenie, czas trwania procedury wydawania pozwoleń po uznaniu projektu za projekt strategiczny nie może przekraczać:

▼B

a) 24 miesięcy w przypadku projektów strategicznych obejmujących wydobywanie;

b) 12 miesięcy w przypadku projektów strategicznych obejmujących wyłącznie przeróbkę lub recykling.

3. Jeżeli zgodnie z dyrektywą 2011/92/UE wymagana jest ocena oddziaływania na środowisko, etapu oceny, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. g) ppkt (i) tej dyrektywy, nie wlicza się do czasu trwania procedury wydawania pozwoleń, o którym mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

4. W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego charakter, złożoność, lokalizacja lub wielkość projektu, państwa członkowskie mogą, rozpatrując każdy przypadek indywidualnie, przedłużyć – przed ich upływem – terminy, o których mowa w:

a) ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a), o maksymalnie sześć miesięcy;

b) ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. b), o maksymalnie trzy miesiące.

W przypadku takiego przedłużenia dany pojedynczy punkt kontaktowy informuje na piśmie projektodawcę o uzasadnieniu takiego przedłużenia i o terminie wydania kompleksowej decyzji.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 6 dyrektywy 2011/92/UE ustalenie, czy projekt strategiczny wymaga oceny zgodnie z art. 5–10 tej dyrektywy, następuje w terminie 30 dni od dnia, w którym wykonawca przedłożył wszystkie informacje wymagane zgodnie z art. 4 ust. 4 tej dyrektywy.

6. Nie później niż 45 dni po otrzymaniu wniosku o wydanie pozwolenia związanego z projektem strategicznym dany pojedynczy punkt kontaktowy uznaje, że wniosek jest kompletny, lub, jeżeli projektodawca nie przesłał wszystkich informacji wymaganych do rozpatrzenia wniosku, żąda od niego przedłożenia kompletnego wniosku bez zbędnej zwłoki, wskazując, których informacji brakuje. Jeżeli złożony wniosek uznano za niekompletny po raz drugi, dany pojedynczy punkt kontaktowy nie może żądać informacji, które nie były objęte pierwszym żądaniem o przedłożenie dodatkowych informacji, a może jedynie żądać kolejnych dowodów w celu uzupełnienia stwierdzonych brakujących informacji.

Dzień uznania, o którym mowa w akapicie pierwszym, wyznacza początek procedury wydawania pozwoleń.

7. Nie później niż miesiąc od dnia uznania, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, dany pojedynczy punkt kontaktowy sporządza w ścisłej współpracy z projektodawcą i innymi zainteresowanymi właściwymi organami szczegółowy harmonogram procedury wydawania pozwoleń. Projektodawca publikuje ten harmonogram na stronie internetowej, o której mowa w art. 8 ust. 5. Dany pojedynczy punkt kontaktowy aktualizuje harmonogram w przypadku istotnych zmian mogących wpłynąć na termin wydania kompleksowej decyzji.

▼B

8. Dany pojedynczy punkt kontaktowy powiadamia projektodawcę o terminie sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE, uwzględniając organizację procedury wydawania pozwoleń w danym państwie członkowskim oraz potrzebę zachowania wystarczającej ilości czasu na ocenę sprawozdania. Okresu od terminu na przedłożenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko do jego rzeczywistego przedłożenia nie wlicza się do czasu trwania procedury wydawania pozwoleń, o której mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

9. Jeżeli w wyniku konsultacji prowadzonych zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. g) ppkt (ii) dyrektywy 2011/92/UE należy uzupełnić raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko o dodatkowe informacje, dany pojedynczy punkt kontaktowy może dać projektodawcy możliwość przedłożenia dodatkowych informacji. W takim przypadku dany pojedynczy punkt kontaktowy powiadamia projektodawcę o terminie przekazania dodatkowych informacji, a termin ten nie może być krótszy niż 30 dni od powiadomienia. Okresu od terminu przedłożenia dodatkowych informacji do ich rzeczywistego przedłożenia nie wlicza się do czasu trwania procedury wydawania pozwoleń, o którym mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

10. Terminy określone w niniejszym artykule pozostają bez uszczerbku dla obowiązków wynikających z prawa Unii i prawa międzynarodowego oraz dla administracyjnych procedur odwoławczych i środków zaskarżenia rozpatrywanych przed sądem lub trybunałem.

Terminy określone w niniejszym artykule w odniesieniu do wszelkich procedur wydawania pozwoleń pozostają bez uszczerbku dla jakichkolwiek krótszych terminów określonych przez państwa członkowskie.

*Artykuł 12***Oceny i pozwolenia środowiskowe**

1. Jeżeli projekt strategiczny wymaga oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 5–9 dyrektywy 2011/92/UE, odpowiedni projektodawca zwraca się, nie później niż 30 dni od powiadomienia o uznaniu projektu za projekt strategiczny, a przed złożeniem wniosku, o opinię danego pojedynczego punktu kontaktowego dotyczącą zakresu i stopnia szczegółowości informacji, jakie należy zawrzeć w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko na podstawie art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.

Dany pojedynczy punkt kontaktowy zapewnia jak najszybsze wydanie opinii, o której mowa w akapicie pierwszym, w terminie nieprzekraczającym 45 dni od dnia złożenia przez projektodawcę wniosku o opinię.

2. W odniesieniu do projektów strategicznych, w których obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wynika jednocześnie z dyrektyw 92/43/EWG, 2000/60/WE, 2008/98/WE, 2009/147/WE, 2010/75/UE, 2011/92/UE lub dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE⁽⁴⁾, państwa członkowskie zapewniają zastosowanie skoordynowanej lub wspólnej procedury spełniającej wszystkie wymogi tych aktów ustawodawczych Unii.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

▼B

W skoordynowanej procedurze, o której mowa w akapicie pierwszym, właściwy organ koordynuje przeprowadzenie poszczególnych ocen oddziaływania na środowisko danego projektu wymaganych przez odpowiednie akty ustawodawcze Unii.

We wspólnej procedurze, o której mowa w akapicie pierwszym, właściwy organ zapewnia przeprowadzenie jednej oceny oddziaływania danego projektu na środowisko wymaganej przez odpowiednie akty ustawodawcze Unii.

3. Państwa członkowskie zapewniają wydanie przez właściwe organy uzasadnionej konkluzji, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. g) pkt (iv) dyrektywy 2011/92/UE, dotyczącej oceny oddziaływania projektu strategicznego na środowisko w terminie 90 dni od otrzymania wszystkich niezbędnych informacji zgodnie z art. 5, 6 i 7 tej dyrektywy oraz po zakończeniu konsultacji, o których mowa w art. 6 i 7 tej dyrektywy.

4. W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego charakter, złożoność, lokalizacja lub wielkość projektu, państwa członkowskie mogą przedłużyć, przed jego upływem, termin, o którym mowa w ust. 3, o maksymalnie 20 dni, rozpatrując każdy przypadek indywidualnie. W takim przypadku dany pojedynczy punkt kontaktowy informuje na piśmie projektodawcę o uzasadnieniu tego przedłużenia i o terminie wydania uzasadnionej konkluzji.

5. W przypadku projektów strategicznych ramy czasowe konsultacji z zainteresowaną społecznością, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2011/92/UE, oraz z organami, o których mowa w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, w sprawie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1 tej dyrektywy, nie może być dłuższy niż 85 dni ani – zgodnie z art. 6 ust. 7 tej dyrektywy – krótszy niż 30 dni. W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego charakter, złożoność, lokalizacja lub wielkość projektu, dane państwo członkowskie może przedłużyć te ramy czasowe o nie więcej niż 40 dni. Dany pojedynczy punkt kontaktowy informuje projektodawcę o przyczynach tego przedłużenia.

6. Ust. 1 nie stosuje się do procedury wydawania pozwoleń na realizację projektów strategicznych, w przypadku których rozpoczęto tę procedurę, zanim zostały one uznane za projekty strategiczne.

Ust. 2–5 stosuje się do procedury wydawania pozwoleń na realizację projektów strategicznych, w przypadku których rozpoczęto tę procedurę, zanim zostały one uznane za projekty strategiczne, tylko w takim zakresie, w jakim nie zakończono jeszcze etapów, o których mowa w tych ustępach.

*Artykuł 13***Planowanie**

1. Organy krajowe, regionalne i lokalne odpowiedzialne za przygotowanie planów, w tym planów podziału na strefy, planów zagospodarowania przestrzennego i użytkowania gruntów, w stosownych przypadkach rozważają zamieszczenie w tych planach postanowień dotyczących opracowywania projektów dotyczących surowców krytycznych. Rozważając zamieszczenie takich postanowień, priorytetowo traktuje się powierzchnie sztuczne i zabudowane, tereny przemysłowe, tereny zdegradowane oraz czynne lub porzucone kopalnie, w tym w stosownych przypadkach rozpoznane nagromadzenia kopalin.

▼B

2. Jeżeli plany zawierające postanowienia dotyczące opracowywania projektów dotyczących surowców krytycznych wymagają oceny zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/42/WE ⁽⁵⁾ i z art. 6 dyrektywy 92/43/EWG, oceny te są łączone. Tam, gdzie ma to zastosowanie, połączona ocena dotyczy również wpływu na potencjalnie dotknięte projektem części wód, o których mowa w dyrektywie 2000/60/WE. Jeżeli odpowiednie państwa członkowskie są zobowiązane do oceny wpływu już realizowanych lub przyszłych działań na środowisko morskie, w tym na wzajemne oddziaływanie lądu i morza, o którym mowa w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE ⁽⁶⁾, wpływ ten jest również przedmiotem połączonej oceny.

*Artykuł 14***Stosowanie konwencji EKG ONZ**

1. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r., oraz z Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, podpisanej w Espoo w dniu 25 lutego 1991 r., i z dołączonego do niej protokołu o strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko, podpisanego w Kijowie w dniu 21 maja 2003 r.

2. Wszystkie decyzje wydane na mocy niniejszej sekcji są udostępniane publicznie w łatwo zrozumiały sposób, a wszystkie decyzje dotyczące jednego projektu są udostępniane na tej samej stronie internetowej.

*SEKCJA 4***Warunki podstawowe***Artykuł 15***Przyspieszenie realizacji projektów strategicznych**

1. Komisja, w stosownych przypadkach we współpracy z państwami członkowskimi, podejmuje działania mające na celu przyspieszenie realizacji projektów strategicznych i przyciągnięcia do nich prywatnych inwestycji. Bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE, działania takie mogą obejmować udzielanie i koordynowanie wsparcia dla projektów strategicznych borykających się z trudnościami w dostępie do finansowania.

2. Państwo członkowskie, którego terytorium dotyczy projekt strategiczny, wprowadza środki ułatwiające jego terminową i skuteczną realizację. Środki te mogą obejmować udzielanie pomocy w:

- a) zapewnieniu spełnienia istniejących obowiązków administracyjnych i sprawozdawczych;

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiająca ramy planowania przestrzennego obszarów morskich (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 135).

▼B

- b) dalszym wzmacnianiu zdolności projektodawców do zapewnienia merytorycznego zaangażowania i czynnego udziału społeczności, na które projekt strategiczny ma wpływ.

*Artykuł 16***Koordinacja finansowania**

1. Stała podgrupa ustanowiona na mocy art. 36 ust. 8 lit. a), na wniosek projektodawcy projektu strategicznego, omawia projekt i doradza, jak można uzupełnić jego finansowanie, uwzględniając już zapewnione finansowanie i rozważając co najmniej następujące elementy:

- a) dodatkowe prywatne źródła finansowania;
- b) wsparcie ze środków Grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego lub innych międzynarodowych instytucji finansowych, w tym Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju;
- c) istniejące instrumenty i programy państw członkowskich, w tym te, które są wkładem ze strony agencji kredytów eksportowych, krajowych banków prorozwojowych oraz krajowych instytucji prorozwojowych;
- d) stosowne programy finansowania unijnego, ze szczególnym uwzględnieniem strategii Global Gateway w przypadku projektów strategicznych realizowanych w państwach trzecich lub w KTZ.

2. Do dnia 24 maja 2026 r. Komisja, na podstawie rady udzielonej przez stałą podgrupę, o której mowa w art. 36 ust. 8 lit. a), przedkłada Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych sprawozdanie opisujące przeszkody w dostępie do finansowania w przypadku projektów strategicznych oraz zalecenia służące ułatwieniu takiego dostępu.

*Artykuł 17***Pośredniczenie w zawieraniu umów odbioru**

1. Komisja tworzy system ułatwiania zawierania umów odbioru związanych z projektami strategicznymi, zgodnie z regułami konkurencji.

2. System, o którym mowa w ust. 1, umożliwia potencjalnym odbiorcom składanie ofert ze wskazaniem:

- a) ilości i jakości surowców strategicznych, które zamierzają zakupić;
- b) zamierzonej ceny lub przedziału cenowego;
- c) planowanego okresu obowiązywania umowy odbioru.

3. System, o którym mowa w ust. 1, umożliwia projektodawcom projektów strategicznych składanie ofert ze wskazaniem:

- a) ilości i jakości surowców strategicznych, na które chcą zawrzeć umowy odbioru;
- b) zamierzonej ceny lub przedziału cenowego, w którym są skłonni sprzedawać;
- c) planowanego okresu obowiązywania umowy odbioru.

▼B

4. Na podstawie ofert otrzymanych zgodnie z ust. 2 i 3 Komisja kontaktuje projektodawców projektów strategicznych z potencjalnymi, odpowiednimi dla ich projektu odbiorcami.

*Artykuł 18***Dostępność informacji administracyjnych w internecie**

1. Państwa członkowskie udostępniają w internecie, w scentralizowany i łatwo dostępny sposób, następujące informacje o procedurach administracyjnych związanych z projektami dotyczącymi surowców krytycznych:

- a) informacje, o których mowa w art. 9 ust. 2;
- b) procedura wydawania pozwoleń i powiązane procedury administracyjne niezbędne do uzyskania odpowiednich pozwoleń;
- c) usługi finansowe i inwestycyjne;
- d) możliwości finansowania na poziomie Unii lub państwa członkowskiego;
- e) usługi wspomagające prowadzenie działalności gospodarczej, w tym dotyczące deklaracji podatku od osób prawnych, lokalnego prawa podatkowego lub prawa pracy.

2. Komisja udostępnia w internecie, w scentralizowany i łatwo dostępny sposób, informacje o procedurach administracyjnych związanych z uznaniem projektu za projekt strategiczny oraz o korzyściach takiego uznania.

*SEKCJA 5***Poszukiwania***Artykuł 19***Krajowe programy poszukiwań**

1. Do dnia 24 maja 2025 r. każde państwo członkowskie sporządza krajowy program poszukiwań ogólnych ukierunkowanych na surowce krytyczne i minerałów nośnikowych dla surowców krytycznych. Te programy krajowe poddaje się przeglądowi co najmniej co pięć lat; w razie potrzeby są one aktualizowane.

2. Krajowe programy, o których mowa w ust. 1, obejmują środki służące zwiększeniu ilości dostępnych informacji o złożach surowców krytycznych w Unii. Programy te obejmują w stosownych przypadkach następujące środki:

- a) kartowanie kopalin w odpowiedniej skali;
- b) kampanie geochemiczne, mające na celu m.in. ustalenie składu chemicznego gleb, osadów lub skał;
- c) badania z zakresu nauk o Ziemi, takie jak badania geofizyczne;
- d) przetwarzanie danych zgromadzonych w poszukiwaniach ogólnych, w tym opracowywanie map perspektywicznych;
- e) ponowne przetworzenie istniejących danych z badań z zakresu nauk o Ziemi w celu sprawdzenia obecności nierozpoznanych nagromadzeń kopalin zawierających surowce krytyczne oraz minerałów nośnikowych dla surowców krytycznych.

▼B

3. Jeżeli w warunkach geologicznych danego państwa członkowskiego środki wymienione w ust. 2 z wysokim stopniem pewności nie pozwolą rozpoznać żadnych złóż surowców krytycznych ani materiałów nośnikowych dla surowców krytycznych, program krajowy, o którym mowa w ust. 1, może składać się z potwierdzających to dowodów naukowych. Dowody takie aktualizuje się w regularnie prowadzonym przeglądzie programu krajowego, by odzwierciedlić wszelkie zmiany w wykazie surowców krytycznych.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji swoje programy krajowe, o których mowa w ust. 1.

5. W sprawozdaniu złożonym zgodnie z art. 45 państwa członkowskie przedstawiają informacje o postępach we wdrażaniu środków zamieszczonych w ich programach krajowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

6. Państwa członkowskie sporządzają mapy zawierające podstawowe informacje o występujących na ich terytorium nagromadzeniach kopalin zawierających surowce krytyczne, zgromadzone za pomocą środków określonych w programach krajowych, o których mowa w ust. 1, które są dostępne na ogólnodostępnej stronie internetowej. Informacje te w stosownych przypadkach obejmują klasyfikację rozpoznanych nagromadzeń według ramowej klasyfikacji zasobów ONZ. Na wniosek udostępnia się bardziej szczegółowe informacje, w tym przetworzone dane geofizyczne i geochemiczne o odpowiedniej rozdzielczości oraz wielkoskalowe kartowanie geologiczne.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych ustanawiających wzór na potrzeby udostępniania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu. Wzór ten może wskazywać sposób podania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 39 ust. 2.

7. Uwzględniając istniejącą współpracę w poszukiwaniach ogólnych, stała podgrupa, o której mowa w art. 36 ust. 8 lit. c), omawia programy krajowe, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz ich realizację, w tym co najmniej:

- a) potencjał współpracy, w tym w poszukiwaniach transgranicznych nagromadzeń kopalin i wspólnych formacji geologicznych;
- b) najlepsze praktyki związane ze środkami wymienionymi w ust. 2;
- c) możliwość stworzenia zintegrowanej bazy danych na potrzeby przechowywania wyników programów krajowych, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ 4

MONITOROWANIE I OGRANICZANIE RYZYKA*Artykuł 20***Monitorowanie oraz przeprowadzanie testów warunków skrajnych**

1. Komisja monitoruje ryzyko związane z dostawami surowców krytycznych, w szczególności tych, które stwarzają ryzyko zakłócenia konkurencji lub fragmentacji rynku wewnętrznego.

▼B

Monitorowanie to obejmuje co najmniej zmiany następujących parametrów:

- a) przepływy handlowe między Unią a państwami trzecimi oraz na rynku wewnętrznym;
- b) popyt i podaż;
- c) koncentracja podaży;
- d) produkcja unijna i światowa oraz zdolności produkcyjne na różnych etapach łańcucha wartości surowców;
- e) zmienność cen;
- f) wąskie gardła na wszystkich etapach produkcji unijnej i wąskie gardła w wydawaniu pozwoleń na realizację projektów strategicznych w Unii;
- g) potencjalne przeszkody na rynku wewnętrznym w handlu surowcami krytycznymi lub towarami, w których surowce krytyczne są materiałem wsadowym.

2. Organy krajowe uczestniczące w stałej podgrupie, o której mowa w art. 36 ust. 8 lit. e), wspierają Komisję w monitorowaniu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, za pomocą:

- a) dzielenia się istotnymi dostępnymi im informacjami o zmianach parametrów wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, z wyjątkiem lit. e), w tym informacjami, o których mowa w art. 21;
- b) gromadzenia w koordynacji z Komisją i pozostałymi organami uczestniczącymi informacji o zmianach parametrów wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym informacji, o których mowa w art. 21;
- c) przeprowadzania analizy ryzyka związanego z dostawami surowców krytycznych w świetle zmian parametrów wymienionych w ust. 1;
- d) bezzwłocznego informowania Komisji, jeżeli państwo członkowskie uzyska informacje o ryzyku poważnych zakłóceń dostaw związanych z surowcami krytycznymi.

3. Komisja, we współpracy z organami krajowymi uczestniczącymi w stałej podgrupie, o której mowa w art. 36 ust. 8 lit. e), zapewnia przeprowadzanie testu warunków skrajnych dla każdego łańcucha dostaw surowców strategicznych co najmniej co trzy lata lub w razie wykrycia w wyniku monitorowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, znacznego wzrostu ryzyka związanego z dostawami. W tym celu stała podgrupa, o której mowa w art. 36 ust. 8 lit. e), koordynuje i rozdziela między poszczególne organy uczestniczące przeprowadzanie testów warunków skrajnych dla poszczególnych surowców strategicznych.

Testy warunków skrajnych, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują ocenę podatności łańcucha dostaw surowców w Unii w przypadku danego surowca strategicznego na zakłócenia dostaw przez oszacowanie wpływu różnych scenariuszy mogących powodować takie zakłócenia dostaw oraz ich potencjalnych skutków, z uwzględnieniem co najmniej następujących elementów:

▼B

- a) miejsca, w którym dany surowiec strategiczny jest wydobywany, poddawany przeróbce lub recyklingowi;
- b) zdolności podmiotów gospodarczych w całym łańcuchu wartości surowców, a także struktury rynku;
- c) czynników mogących wpłynąć na dostawy, m.in. sytuacji geopolitycznej, logistyki, dostaw energii, siły roboczej lub klęsk żywiołowych;
- d) dostępności źródeł dostaw i zdolności do ich szybkiej dywersyfikacji, zastąpienia materiałów lub zmniejszenia popytu;
- e) podmiotów wykorzystujących dane surowce strategiczne w całym łańcuchu wartości surowców i ich udziału w popycie, ze szczególnym uwzględnieniem produkcji technologii istotnych dla transformacji ekologicznej i cyfrowej, a także zastosowań obronnych oraz lotniczych i kosmicznych;
- f) potencjalnych przeszkód na rynku wewnętrznym w handlu surowcami strategicznymi lub towarami, w których surowce strategiczne są materiałem wsadowym.

4. Na ogólnodostępnej stronie internetowej Komisja udostępnia publicznie i regularnie aktualizuje tablicę monitorowania zawierającą:

- a) zagregowane informacje o zmianach parametrów, o których mowa w ust. 1;
- b) zbiorczy opis obliczeń dotyczących ryzyka związanego z dostawami surowców krytycznych w świetle informacji, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu;
- c) w stosownych przypadkach ogólne sugestie dotyczące odpowiednich strategii ograniczających ryzyko mających na celu ograniczenie ryzyka związanego z dostawami, chyba że udostępnianie publiczne tych ogólnych sugestii zagraża ochronie tajemnic handlowych, tajemnic przedsiębiorstwa lub innych informacji szczególnie chronionych, poufnych lub niejawnych.

5. Komisja analizuje informacje zebrane zgodnie z ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu. Jeżeli na podstawie tej analizy Komisja uzna, że istnieją wyraźne przesłanki wystąpienia ryzyka zakłócenia dostaw, które może spowodować zakłócenie konkurencji lub doprowadzić do fragmentacji rynku wewnętrznego, informuje państwa członkowskie, Europejską Radę ds. Surowców Krytycznych i organy zarządzające Unii o mechanizmach czujności kryzysowej lub zarządzania kryzysowego, których zakres obejmuje dane surowce strategiczne lub krytyczne. W stosownych przypadkach Komisja ocenia również, czy ryzyko to wymaga aktualizacji wykazu surowców strategicznych zgodnie z art. 3 ust. 3.

*Artykuł 21***Obowiązki informacyjne na potrzeby monitorowania**

1. W sprawozdaniach złożonych zgodnie z art. 45, państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o nowych lub istniejących na ich terytorium projektach dotyczących surowców krytycznych, istotnych z punktu widzenia art. 20 ust. 1 lit. d), z uwzględnieniem klasyfikacji nowych projektów zgodnie z ramową klasyfikacją zasobów ONZ.

▼B

2. Państwa członkowskie wskazują kluczowe podmioty rynkowe w całym łańcuchu wartości surowców krytycznych, które mają siedziby na ich terytorium, oraz:

- a) monitorują ich działalność, przeszukując publicznie dostępne dane, a w razie potrzeby rozsyłając regularne i proporcjonalne ankiety służące zebraniu informacji wymaganych do monitorowania oraz przeprowadzania testów warunków skrajnych przez Komisję zgodnie z art. 20;
- b) w sprawozdaniach złożonych zgodnie z art. 45 przekazują informacje na temat zbierania informacji zgodnie z ust. 2 lit. a) niniejszego akapitu;
- c) bezzwłocznie powiadamiają Komisję o poważnych wydarzeniach, które mogą utrudnić kluczowym podmiotom rynkowym normalne prowadzenie działalności.

Kluczowe podmioty rynkowe mogą odmówić przekazania danych wnioskowanych zgodnie z lit. a) akapitu pierwszego, jeżeli ich udostępnienie oznaczałoby ujawnienie tajemnic handlowych lub tajemnic przedsiębiorstwa. Przekazują one takie dane tylko w takim zakresie, w jakim są one już dla nich dostępne. W przypadku gdy kluczowy podmiot rynkowy odmawia przekazania żądanych danych lub twierdzi, że są one niedostępne, przedstawia stosowne uzasadnienie państwu członkowskiemu, które zażądało przekazania takich danych.

3. Państwa członkowskie przekazują dane zgromadzone zgodnie z ust. 2 lit. a) i b) niniejszego artykułu krajowym organom statystycznym i Eurostatowi do celów zestawiania danych statystycznych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 ⁽⁷⁾. Państwa członkowskie wyznaczają krajowy organ odpowiedzialny za przekazywanie danych krajowym organom statystycznym i Eurostatowi.

Artykuł 22

Sprawozdawczość dotycząca zapasów strategicznych

1. W sprawozdaniach złożonych zgodnie z art. 45 państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o stanie swoich zapasów strategicznych surowców strategicznych. Państwa członkowskie nie mają obowiązku przekazywania informacji o niektórych zapasach strategicznych, jeżeli ich ujawnienie mogłoby zagrozić ich obronności lub bezpieczeństwu narodowemu. W przypadku odmowy przekazania takich informacji, państwo członkowskie przedstawia uzasadnione powiadomienie.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują zapasy strategiczne znajdujące się w posiadaniu wszystkich organów publicznych, przedsiębiorstw państwowych lub podmiotów gospodarczych, którym państwo członkowskie powierzyło gromadzenie zapasów strategicznych w swoim imieniu, i zawierają co najmniej opis:

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

▼B

- a) poziomu dostępnych zapasów strategicznych każdego surowca strategicznego, przedstawiony w postaci zbiorczej, mierzony zarówno w tonach, jak i jako odsetek rocznego krajowego zużycia danych surowców strategicznych, a także postaci chemicznej i czystości składowanych surowców;
 - b) zmian poziomu dostępnych zapasów strategicznych każdego surowca strategicznego, przedstawiony w postaci zbiorczej, w ciągu poprzednich pięciu lat;
 - c) zasad lub procedur mających zastosowanie do uwalniania, przydziału i dystrybucji zapasów strategicznych, chyba że wymiana takich informacji zagraża ochronie tajemnic handlowych, tajemnic przedsiębiorstwa lub innych informacji szczególnie chronionych, poufnych lub niejawnych.
3. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, mogą zawierać informacje o zapasach strategicznych surowców krytycznych i innych surowców.

*Artykuł 23***Koordinacja zapasów strategicznych**

1. Do dnia 24 maja 2026 r., a następnie co dwa lata, Komisja – na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z art. 22 ust. 1 – udostępnia Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych:

- a) projekt wskaźnika referencyjnego do określania bezpiecznego poziomu unijnych zapasów strategicznych każdego surowca strategicznego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;
- b) porównanie ogólnego poziomu unijnych zapasów strategicznych każdego surowca strategicznego i projekt wskaźnika referencyjnego, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu;
- c) informacje o potencjalnej transgranicznej dostępności zapasów strategicznych w świetle zasad lub procedur ich uwalniania, przydziału i dystrybucji.

2. Komisja, uwzględniając opinie Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych, przyjmuje wskaźnik referencyjny do określania bezpiecznego poziomu unijnych zapasów strategicznych surowców strategicznych. Ten wskaźnik referencyjny:

- a) jest wyrażony jako ilość surowców strategicznych potrzebna do pokrycia danej liczby dni średniego dziennego przywozu netto w razie zakłócenia dostaw, obliczona na podstawie wielkości przywozu w poprzednim roku kalendarzowym;
- b) uwzględnia publicznie dostępne informacje o zapasach strategicznych znajdujących się w posiadaniu podmiotów prywatnych;
- c) jest proporcjonalny do ryzyka związanego z dostawami i do znaczenia gospodarczego danego surowca strategicznego.

3. Komisja, biorąc pod uwagę opinie Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych, może skierować do państw członkowskich opinie dotyczące:

▼B

- a) zwiększenia poziomu zapasów strategicznych oraz w stosownych przypadkach zdolności produkcyjnych, biorąc pod uwagę porównanie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), względny rozkład istniejących zapasów strategicznych wśród państw członkowskich oraz zużycie surowców strategicznych przez podmioty gospodarcze na terytorium poszczególnych państw członkowskich;
 - b) zmiany lub koordynacji zasad lub procedur uwalniania, przydziału i dystrybucji zapasów strategicznych w celu poprawy potencjalnej dostępności transgranicznej, w stosownych przypadkach w szczególności do produkcji technologii strategicznych.
4. Przygotowując opinie, o których mowa w ust. 3, Komisja i Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych zwracają szczególną uwagę na konieczność utrzymania i wspierania zachęt dla podmiotów prywatnych opierających swoją działalność na materiałach wsadowych w postaci surowców strategicznych, by tworzyły one własne zapasy strategiczne lub podejmowały inne środki w celu zarządzania ryzykiem związanym z dostawami.
5. W sprawozdaniach złożonych zgodnie z art. 45 państwa członkowskie przekazują informacje dotyczące zastosowania się lub zamiaru zastosowania się do opinii, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.
6. Zanim co najmniej dwa państwa członkowskie wezmą udział w międzynarodowych lub wielostronnych forach dotyczących zapasów strategicznych surowców strategicznych, Komisja zapewnia uprzednią koordynację pomiędzy zainteresowanymi państwami członkowskimi albo za pomocą specjalnego posiedzenia Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych.
7. Komisja przekazuje zgromadzone dane o dostępnych unijnych zapasach strategicznych organom zarządzającym Unii odpowiedzialnym za mechanizmy czujności kryzysowej lub zarządzania kryzysowego obejmujące dane surowce strategiczne.
8. Niniejszy artykuł ani art. 22 nie nakładają na państwa członkowskie obowiązku posiadania lub uwalniania zapasów strategicznych.

*Artykuł 24***Gotowość przedsiębiorstwa na wypadek zagrożeń**

1. Do dnia 24 maja 2025 r. i 12 miesięcy od każdej aktualizacji wykazu surowców strategicznych zgodnie z art. 3 ust. 3 państwa członkowskie wskazują duże przedsiębiorstwa działające na ich terytorium, które wykorzystują surowce strategiczne do produkcji baterii do magazynowania energii i do elektromobilności, urządzeń do produkcji i wykorzystania wodoru, urządzeń do wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, statków powietrznych, silników trakcyjnych, pomp ciepła, urządzeń do przesyłania i przechowywania danych, mobilnych urządzeń elektronicznych, urządzeń do obróbki przyrostowej, urządzeń do robotyki, dronów, wyrzutni rakietowych, satelitów lub zaawansowanych czipów.
2. Duże przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, co najmniej co trzy lata i w zakresie, w jakim wymagane informacje są im dostępne, przeprowadzają ocenę ryzyka w przypadku swojego łańcucha dostaw surowców strategicznych, obejmującą:

▼B

a) sporządzanie map miejsc wydobywania, przeróbki lub recyklingu surowców strategicznych, z których korzystają;"

b) analizę czynników mogących wpływać na ich dostawy surowców strategicznych;

c) ocenę ich podatności na zakłócenia dostaw.

3. Jeżeli dostawcy nie udostępniają na żądanie dużych przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, informacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, mogą one przeprowadzić ocenę ryzyka, w miarę możliwości, na podstawie informacji opublikowanych przez Komisję zgodnie z art. 20 ust. 4 lub udostępnionych publicznie w inny sposób.

4. Jeżeli w wyniku oceny ryzyka, o której mowa w ust. 2, wykryte zostaną znaczne podatności na zakłócenia dostaw, duże przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, dążą do zmniejszenia tych podatności, w tym przez ocenę możliwości dywersyfikacji swoich łańcuchów dostaw surowców lub zastąpienia surowców strategicznych.

5. Duże przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, mogą przedstawić swojemu zarządowi sprawozdanie zawierające wyniki oceny ryzyka, o której mowa w ust. 2, w tym źródło informacji będących podstawą oceny, wszelkie wykryte znaczne ryzyka, a także przewidywane lub wdrożone środki ograniczające ryzyko.

6. Państwa członkowskie mogą żądać od dużych przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1, by przedstawiały swojemu zarządowi sprawozdanie, o którym mowa w ust. 5, oraz żądania udzielenia informacji, o których mowa w ust. 3.

Artykuł 25

Wspólne zakupy

1. Komisja tworzy i obsługuje system agregowania popytu zainteresowanych przedsiębiorstw, które zużywają surowce strategiczne i mają siedzibę w Unii, a także poszukuje ofert od dostawców w celu zaspokojenia tego zagregowanego popytu. System ten obejmuje surowce strategiczne zarówno poddane, jak i niepoddane przeróbce.

2. Przed utworzeniem systemu, o którym mowa w ust. 1, Komisja po konsultacji z Europejską Radą ds. Surowców Krytycznych przeprowadza ocenę spodziewanego wpływu tego systemu na rynek w odniesieniu do każdego surowca strategicznego, by uniknąć nieproporcjonalnego wpływu na konkurencję na rynku wewnętrznym.

3. Na podstawie oceny, o której mowa w ust. 2, tworząc i obsługując system, o którym mowa w ust. 1, Komisja:

a) wybiera, dla których surowców strategicznych i na którym etapie ich przeróbki można zastosować ten system, uwzględniając względne ryzyko związane z dostawami różnych surowców strategicznych;

▼B

b) ustala minimalne ilości surowca strategicznego, na który jest popyt, do udziału w systemie, uwzględniając przewidywaną liczbę zainteresowanych uczestników oraz konieczność zapewnienia liczby uczestników, nad którą można zapanować, jednocześnie biorąc pod uwagę potrzeby MSP.

4. Udział w systemie, o którym mowa w ust. 3 lit. b), jest otwarty i przejrzysty dla wszystkich zainteresowanych przedsiębiorstw mających siedzibę w Unii.

5. Przedsiębiorstwa unijne uczestniczące w systemie, o którym mowa w ust. 1, mogą w sposób przejrzysty negocjować wspólnie zakup, w tym ceny lub inne warunki umowy zakupu, lub korzystać ze wspólnych zakupów, by uzyskać korzystniejsze warunki od dostawców lub zapobiegać niedoborom. Uczestniczące przedsiębiorstwa unijne przestrzegają prawa Unii, w tym unijnego prawa konkurencji.

6. Podmioty wyklucza się z udziału w charakterze dostawcy lub usługodawcy w agregacji popytu i we wspólnych zakupach, jeżeli są one:

a) objęte unijnymi środkami ograniczającymi przyjętymi na podstawie art. 215 TFUE;

b) bezpośrednio lub pośrednio własnością osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów objętych takimi unijnymi środkami ograniczającymi, bezpośrednio lub pośrednio kontrolowane przez takie osoby, podmioty lub organy lub działają w ich imieniu lub pod ich kierownictwem.

7. Na zasadzie odstępstwa od art. 176 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046⁽⁸⁾ Komisja zleca w drodze postępowania o udzielenie zamówienia na podstawie tego rozporządzenia świadczenie usług niezbędnych do utworzenia i obsługi systemu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, podmiotowi z siedzibą w Unii, działającemu jako usługodawca. Wybrany usługodawca nie może mieć żadnego konfliktu interesów.

8. Komisja określa w umowie o świadczenie usług zadania, które ma wypełnić usługodawca, w tym przydział popytu, przydział praw dostępu do dostaw, rejestrację i weryfikację wszystkich uczestników, publikację i sprawozdawczość z działalności oraz wszelkie inne zadania niezbędne do utworzenia i obsługi systemu, o którym mowa w ust. 1. Umowa o świadczenie usług dotyczy również praktycznych aspektów działania usługodawcy, obejmujących używanie narzędzia informatycznego, środki bezpieczeństwa, walutę lub waluty, system płatności i zobowiązania.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

▼B

9. W umowie o świadczenie usług zawartej z usługodawcą zastrzega się dla Komisji prawo do monitorowania i kontroli usługodawcy. W tym celu Komisja ma pełny dostęp do informacji będących w posiadaniu usługodawcy w związku z umową. Wszystkie serwery i informacje muszą być fizycznie zlokalizowane i przechowywane na terytorium Unii.

10. Umowa o świadczenie usług zawarta z usługodawcą określa własność informacji uzyskanych przez usługodawcę i przewiduje możliwość przekazania ich Komisji w momencie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o świadczenie usług.

ROZDZIAŁ 5**ZRÓWNOWAŻONOŚĆ***SEKCJA 1****Obieg zamknięty****Artykuł 26***Krajowe środki dotyczące obiegu zamkniętego**

1. W terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 7, każde państwo członkowskie przyjmuje i wdraża krajowe programy, które zawierają lub do których zostaną włączone środki mające na celu:

- a) sprzyjanie postępowi technologicznemu i efektywnemu gospodarowaniu zasobami, aby złagodzić spodziewany wzrost zużycia surowców krytycznych w Unii;
- b) propagowanie zapobiegania powstawaniu odpadów oraz większego ponownego użycia i naprawiania produktów i komponentów o znacznym potencjale odzysku surowców krytycznych;
- c) zwiększenie skali zbierania, sortowania i przetwarzania odpadów o znacznym potencjale odzysku surowców krytycznych, w tym złomu, i zapewnienie wprowadzenia tych odpadów do odpowiedniego systemu recyklingu, by zmaksymalizować dostępność i jakość materiału nadającego się jako wsad do recyklingu w zakładach recyklingu surowców krytycznych;
- d) zwiększenie wykorzystania wtórnych surowców krytycznych, w tym za pomocą takich środków jak uwzględnianie zawartości materiałów z recyklingu w kryteriach udzielania zamówień publicznych lub zachęty finansowe do stosowania wtórnych surowców krytycznych;
- e) zwiększenie dojrzałości technologicznej technologii recyklingu surowców krytycznych oraz propagowanie projektowania pod kątem obiegu zamkniętego, efektywności materiałowej i zastępowania surowców krytycznych w produktach i zastosowaniach, przynajmniej przez włączenie działań wspierających w tym zakresie do krajowych programów badań i innowacji;
- f) zapewnienie wdrożenia środków dających pracownikom państw członkowskich umiejętności potrzebne do wspierania obiegu zamkniętego łańcucha wartości surowców krytycznych, w tym środków dotyczących podnoszenia i zmiany kwalifikacji;

▼B

- g) w przypadku gdy wkłady finansowe wnoszone są przez producenta zgodnie z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta na mocy prawa krajowego zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE – promowanie elastyczności takich wkładów finansowych w celu stworzenia zachęt do zwiększenia odsetka wtórnych surowców krytycznych odzyskanych z odpadów poddanych recyklingowi zgodnie z odpowiednimi unijnymi normami środowiskowymi;
- h) podejmowanie środków niezbędnych do zapewnienia, by wywożone surowce krytyczne, które przestały być odpadami, spełniały odpowiednie warunki zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE i innymi odpowiednimi przepisami prawa Unii;
- i) w stosownych przypadkach wspieranie stosowania unijnych norm jakości do procesów recyklingu strumieni odpadów zawierających surowce krytyczne.

2. Programy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, można włączyć do nowych lub istniejących planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów przyjętych na podstawie art. 28 i 29 dyrektywy 2008/98/WE.

Programy krajowe, o których mowa w akapicie pierwszym, poddaje się przeglądowi najpóźniej pięć lat po ich przyjęciu; w razie potrzeby są one aktualizowane.

3. Programy, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności produkty i odpady nieobjęte żadnymi szczególnymi wymogami dotyczącymi zbierania, przetwarzania, recyklingu lub ponownego użycia na mocy prawa Unii. W przypadku innych produktów i odpadów wdraża się środki zgodnie z prawem Unii.

W odniesieniu do ust. 1 lit. b), c) i d) programy, o których mowa w tych literach, mogą obejmować, bez uszczerbku dla art. 107 i 108 TFUE, wprowadzenie zachęt finansowych, takich jak zniżki, korzyści pieniężne lub systemy zwrotu kaucji, by zachęcać do przygotowywania do ponownego użycia produktów o znacznym potencjale odzysku surowców krytycznych, do ponownego użycia takich produktów oraz do zbierania i przetwarzania odpadów pochodzących z takich produktów.

4. Krajowe środki, o których mowa w ust. 1 i 2, opracowuje się tak, by uniknąć barier w handlu i zakłóceń konkurencji zgodnie z TFUE.

5. Państwa członkowskie określają i zgłaszają oddzielnie ilości komponentów zawierających odpowiednie ilości surowców krytycznych wymontowanych ze zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz ilości surowców krytycznych odzyskanych z takiego sprzętu.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format i szczegóły takich sprawozdań. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 39 ust. 3.

Pierwszy okres sprawozdawczy obejmuje pierwszy pełny rok kalendarzowy po przyjęciu tych aktów wykonawczych. Państwa członkowskie przedkładają te dane, zgłaszając Komisji dane o ilości zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego poddanego recyklingowi zgodnie z art. 16 ust. 6 dyrektywy 2012/19/UE.

▼B

6. W sprawozdaniach złożonych zgodnie z art. 45 państwa członkowskie przekazują informacje o przyjęciu krajowych programów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz o postępach w skutecznej realizacji środków wprowadzonych na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

7. Do dnia 24 maja 2025 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wykaz produktów, komponentów i strumieni odpadów, które uznaje się co najmniej za mające znaczny potencjał odzysku surowców krytycznych w rozumieniu ust. 1 lit. b) i c).

Sporządzając taki wykaz, Komisja uwzględnia:

- a) łączną ilość surowców krytycznych możliwych do odzyskania z tych produktów, komponentów i strumieni odpadów;
- b) na ile te produkty, komponenty i strumienie odpadów są objęte prawem Unii;
- c) luki regulacyjne;
- d) szczególne wyzwania dotyczące zbierania produktów, komponentów i strumieni odpadów, a także przetwarzania odpadów z produktów, komponentów i strumieni odpadów;
- e) istniejące systemy zbierania i przetwarzania odpadów mające zastosowanie do produktów, komponentów i strumieni odpadów.

Akty wykonawcze, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 39 ust. 3.

Artykuł 27

Odzysk surowców krytycznych z odpadów wydobywczych

1. Podmioty zobowiązane do sporządzenia planów gospodarowania odpadami zgodnie z art. 5 dyrektywy 2006/21/WE dostarczają właściwemu organowi zdefiniowanemu w art. 3 pkt 27 tej dyrektywy badanie ze wstępną oceną ekonomiczną dotyczące potencjalnego odzysku surowców krytycznych z:

- a) odpadów wydobywczych składowanych w obiekcie; oraz
- b) wytwarzanych odpadów wydobywczych lub, jeżeli to rozwiązanie zostanie uznane za efektywniejsze, z wydobytej masy, zanim stanie się ona odpadem.

Podmioty są zwolnione z obowiązku ustanowionego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, jeżeli mogą wykazać z dużym stopniem pewności przed właściwym organem zdefiniowanym w art. 3 pkt 27 dyrektywy 2006/21/WE, że odpady wydobywcze nie zawierają surowców krytycznych możliwych do odzyskania z technicznego punktu widzenia.

2. Badanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje co najmniej oszacowanie ilości i koncentracji występowania surowców krytycznych zawartych w odpadach wydobywczych i w wydobytej masie oraz ocenę technicznej i ekonomicznej możliwości ich odzyskania. Podmioty wskazują, jakimi metodami oszacowali te ilości i koncentrację.

▼B

3. Do dnia 24 listopada 2026 r. podmioty prowadzące obiekty unieszkodliwiania odpadów wydobywczych przedkładają badanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwemu organowi zdefiniowanemu w art. 3 pkt 27 dyrektywy 2006/21/WE. Podmioty prowadzące nowe obiekty unieszkodliwiania odpadów wydobywczych przedkładają to badanie właściwemu organowi zdefiniowanemu w art. 3 pkt 27 dyrektywy 2006/21/WE wraz z planami gospodarowania odpadami zgodnie z art. 7 tej dyrektywy.

4. Państwa członkowskie tworzą bazę danych dotyczącą zamkniętych, w tym opuszczonych, obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych znajdujących się na ich terytorium, z wyjątkiem tych zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w przypadku gdy szczególna charakterystyka składowisk odpadów lub warunki geologiczne sprawiają, że obecność potencjalnie możliwych do odzyskania z technicznego punktu widzenia ilości surowców krytycznych jest mało prawdopodobna. Ta baza danych zawiera informacje o:

- a) lokalizacji i rozległości obszarowej obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych oraz ilości lub, w stosownych przypadkach, szacowanej ilości odpadów w obiekcie;
- b) podmiocie lub byłym podmiocie prowadzącym obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych oraz, w stosownych przypadkach, ich następcy prawnym;
- c) przybliżonej ilości i koncentracji wszystkich surowców zawartych w odpadach wydobywczych oraz, w odpowiednich przypadkach, w pierwotnym złożu kopalin, zgodnie z ust. 7;
- d) wszelkie dodatkowe informacje, które państwo członkowskie uzna za istotne dla umożliwienia odzysku surowców krytycznych z obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych.

5. Do dnia 24 listopada 2027 r. państwo członkowskie przyjmuje i wdraża środki wspierające odzysk surowców krytycznych z odpadów wydobywczych, w szczególności z zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych wskazanych w bazie danych, o której mowa w ust. 4, jako zawierających surowce krytyczne potencjalnie możliwe do odzyskania z ekonomicznego punktu widzenia.

6. Bazę danych, o której mowa w ust. 4, uruchamia się do dnia ►C1 24 listopada 2025 r. ◄, a wszystkie informacje wprowadza się do niej do dnia 24 maja 2027 r. Bazę udostępnia się publicznie w postaci cyfrowej i aktualizuje co najmniej co trzy lata w celu uwzględnienia dodatkowych dostępnych informacji oraz nowo zamkniętych lub nowo zidentyfikowanych obiektów.

7. By dostarczyć informacje, o których mowa w ust. 4 lit. c), państwa członkowskie podejmują co najmniej następujące działania:

- a) w przypadku zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych – do dnia ►C1 24 listopada 2025 r. ◄ państwa członkowskie dokonują całościowego przeglądu dostępnej dokumentacji dotyczącej wydawania pozwoleń lub innych dostępnych dokumentów, jeżeli nie istnieje dokumentacja dotycząca wydawania pozwoleń;
- b) w przypadku obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, jeżeli dostępne informacje mogą wskazywać na obecność ilości surowców krytycznych, które potencjalnie można odzyskać z ekonomicznego punktu widzenia – do dnia 24 maja 2026 r. państwa członkowskie pobierają również reprezentatywne próbki geochemiczne;

▼B

c) w przypadku obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, jeżeli działania opisane w lit. a) i b) niniejszego ustępu wykazały obecność ilości surowców krytycznych, które potencjalnie można odzyskać z ekonomicznego punktu widzenia – do dnia 24 marca 2027 r. państwa członkowskie pobierają również bardziej dokładne próbki w celu ustalenia charakterystyki chemicznej i mineralogicznej, stosując między innymi wiercenie lub równoważne techniki, jeżeli jest to racjonalne z punktu widzenia ochrony środowiska zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami środowiskowymi na poziomie Unii oraz, w stosownych przypadkach, z wymogami dyrektywy 2006/21/WE.

8. Działania, o których mowa w ust. 7, podejmuje się w granicach krajowych systemów prawnych dotyczących zasobów złóż kopalin, odpadów, praw własności, własności gruntów, oddziaływania na środowisko i na zdrowie oraz wszelkich innych odpowiednich przepisów. Jeżeli takie czynniki utrudniają podejmowanie działań, organy państwa członkowskiego starają się nawiązać współpracę z podmiotem prowadzącym obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych lub jego właścicielem. Wyniki działań, o których mowa w ust. 7, udostępnia się w bazie danych, o której mowa w ust. 4. W miarę możliwości państwa członkowskie włączają do bazy danych klasyfikację zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych zgodnie z ramową klasyfikacją zasobów ONZ.

Artykuł 28

Zdatność do recyklingu magnesów trwałych

1. Po upływie dwóch lat od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 2, każda osoba fizyczna lub prawna wprowadzająca do obrotu urządzenia do obrazowania metodą rezonansu magnetycznego, wiatrowe prądnice mocy, roboty przemysłowe, pojazdy silnikowe, lekkie środki transportu, agregaty chłodnicze, pompy ciepła, silniki elektryczne, w tym również silniki elektryczne zintegrowane z innymi produktami, pralki automatyczne, suszarki bębnowe, kuchenki mikrofalowe, odkurzacze lub zmywarki do naczyń, zapewnia umieszczenie na tych produktach widocznej, wyraźnie czytelnej i nieusuwalnej etykiety wskazującej:

- a) czy produkty te zawierają co najmniej jeden magnes trwały;
- b) jeżeli produkt zawiera co najmniej jeden magnes trwały, czy należy on do któregośkolwiek z następujących rodzajów:

- (i) neodym-żelazo-bor;
- (ii) samar-kobalt;
- (iii) aluminium-nikiel-kobalt;
- (iv) ferryt.

2. Do dnia ►C1 24 listopada 2025 r. ◄ Komisja przyjmuje akt wykonawczy ustanawiający wzór etykiety, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 39 ust. 3.

3. Po upływie dwóch lat od dnia wejścia w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 2, każda osoba fizyczna lub prawna wprowadzająca do obrotu produkty, o których mowa w ust. 1, zawierające co najmniej jeden magnes trwały należący do rodzajów, o których mowa w ust. 1 lit. b), zapewnia umieszczenie nośnika danych na lub w produkcie.

▼B

4. Nośnik danych, o którym mowa w ust. 3, jest powiązany z unikatowym identyfikatorem produktu, który zapewnia dostęp do:

- a) nazwy, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego i adresu pocztowego odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej oraz, jeśli są dostępne, elektronicznych środków komunikacji, za pomocą których można się z nią skontaktować;
- b) informacji o wadze, rozmieszczeniu i składzie chemicznym wszystkich poszczególnych magnesów trwałych wchodzących w skład produktu oraz o obecności i rodzaju powłok magnesów, klejów i wszelkich wykorzystanych dodatków;
- c) informacji umożliwiających dostęp do wszystkich magnesów trwałych wbudowanych w produkt i ich bezpieczne wymontowanie, obejmujących co najmniej kolejność wszystkich etapów wymontowywania, narzędzia lub technologie wymagane do uzyskania dostępu do magnesu trwałego i jego wymontowania, bez uszczerbku dla przekazywania informacji do zakładów przetwarzania zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2012/19/UE.

5. W przypadku produktów, w których wbudowane magnesy trwałe znajdują się wyłącznie w jednym lub kilku silnikach elektrycznych wbudowanych w produkt, informacje, o których mowa w ust. 4 lit. b), można zastąpić informacjami o lokalizacji tych silników elektrycznych, a informacje, o których mowa w ust. 4 lit. c), można zastąpić informacjami o dostępie do silników elektrycznych i o ich wymontowaniu, obejmującymi co najmniej kolejność wszystkich etapów wymontowywania, narzędzia lub technologie wymagane do uzyskania dostępu do silników elektrycznych i ich wymontowania.

6. W przypadku produktów, o których mowa w ust. 3 i dla których wymagany jest paszport produktu zgodnie z innym aktem prawnym Unii, informacje, o których mowa w ust. 4, zawiera się w takim paszporcie produktu.

7. Osoba fizyczna lub prawna wprowadzająca do obrotu produkt, o którym mowa w ust. 3, zapewnia, aby informacje, o których mowa w ust. 4, były kompletne, aktualne i dokładne oraz pozostawały dostępne przez okres co najmniej równy typowemu cyklowi życia produktu zwiększonemu o dziesięć lat, w tym w przypadku niewypłacalności, likwidacji lub zaprzestania działalności w Unii przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną. Osoba ta może upoważnić inną osobę fizyczną lub prawną do działania w jej imieniu.

Informacje, o których mowa w ust. 4, odnoszą się do modelu produktu lub – jeżeli różnią się dla różnych egzemplarzy tego samego modelu – do konkretnej partii lub konkretnego egzemplarza. Informacje, o których mowa w ust. 4, są dostępne dla podmiotów zajmujących się naprawą i recyklingiem, organów nadzoru rynku i organów celnych.

8. Jeżeli unijne prawodawstwo harmonizacyjne dotyczące któregośkolwiek z produktów wymienionych w ust. 1 wprowadza wymogi informacyjne dotyczące recyklingu magnesów trwałych, wymogi te stosuje się do produktów, których to dotyczy, zamiast niniejszego artykułu.

▼B

9. Produkty przeznaczone głównie do zastosowań obronnych lub kosmicznych wyłączają się z wymogów ustanowionych w niniejszym artykule.

10. Od dnia 24 maja 2029 r. niniejszy artykuł stosuje się do urządzeń do obrazowania metodą rezonansu magnetycznego, pojazdów silnikowych i lekkich środków transportu mających homologację typu pojazdu kategorii L.

11. Niniejszego artykułu nie stosuje się do:

- a) pojazdów specjalnego przeznaczenia zdefiniowanych w art. 3 pkt 31 rozporządzenia (UE) 2018/858;
- b) części pojazdu, innych niż pojazd podstawowy, które uzyskały homologację typu w ramach wielostopniowej homologacji typu kategorii N₁, N₂, N₃, M₂ lub M₃;
- c) pojazdów produkowanych w małych seriach zdefiniowanych w art. 3 pkt 30 rozporządzenia (UE) 2018/858.

12. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 38 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez podanie wykazu kodów Nomenklatury scalonej zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87⁽⁹⁾ i opisów produktów odpowiadających produktom, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, by ułatwić pracę organów celnych w odniesieniu do tych produktów i wymogów określonych w niniejszym artykule i w art. 29.

Artykuł 29

Zawartość materiałów z recyklingu w magnesach trwałych

1. Od dnia 24 maja 2027 r. albo po upływie dwóch lat od dnia wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 2, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, każda osoba fizyczna lub prawna wprowadzająca do obrotu produkty, o których mowa w art. 28 ust. 1, zawierające co najmniej jeden magnes trwały, o którym mowa w art. 28 ust. 1 lit. b) pkt (i), (ii) i (iii), i w których łączna masa wszystkich takich magnesów trwałych przekracza 0,2 kg, udostępnia publicznie na ogólnodostępnej stronie internetowej informację o zawartości neodymu, dysprozu, prazeodymu, terbu, boru, samaru, niklu i kobaltu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich, obecnych w magnesach trwałych wbudowanych w produkt.

2. Do dnia 24 maja 2026 r. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 38 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez określenie zasad obliczania i weryfikacji udziału neodymu, dysprozu, prazeodymu, terbu, boru, samaru, niklu i kobaltu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich, obecnych w magnesach trwałych wbudowanych w produkty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

▼B

Zasady obliczania i weryfikacji określają mającą zastosowanie procedurę oceny zgodności spośród modułów określonych w załączniku II do decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE⁽¹⁰⁾, z uwzględnieniem dostosowań niezbędnych dla danych produktów. Określając mającą zastosowanie procedurę oceny zgodności, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) stosowność danego modułu do rodzaju produktu oraz jego proporcjonalność do realizowanego interesu publicznego;
- b) charakter zagrożeń stwarzanych przez produkt oraz stopień, w jakim ocena zgodności odpowiada rodzajowi i poziomowi zagrożenia;
- c) gdy obowiązkowy jest udział strony trzeciej – potrzebę dania producentowi możliwości wyboru między modułami zapewnienia jakości i modułami certyfikacji produktu określonymi w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE.

3. Po wejściu w życie aktu delegowanego przyjętego zgodnie z ust. 2, a w każdym razie do dnia 31 grudnia 2031 r., Komisja przyjmuje akty delegowane uzupełniające niniejsze rozporządzenie w drodze ustanowienia minimalnych udziałów neodymu, dysprozu, prazeodymu, terbu, boru, samaru, niklu i kobaltu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich, które muszą być obecne w magneście trwałym wbudowanym w produkty, o których mowa w ust. 1.

Akty delegowane, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą ustalać różne minimalne udziały dla różnych produktów i wyłączyć niektóre produkty. Akty te przewidują okresy przejściowe dopasowane do trudności związanych z dostosowaniem produktów objętych w celu zapewnienia zgodności.

Minimalne udziały, o których mowa w akapicie pierwszym, opierają się na uprzedniej ocenie wpływu, z uwzględnieniem:

- a) istniejącej i przewidywanej dostępności neodymu, dysprozu, prazeodymu, terbu, boru, samaru, niklu i kobaltu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich;
- b) informacji zgromadzonych zgodnie z ust. 1 oraz względnego rozkładu udziału zawartości materiałów z recyklingu w magnesach trwałych wbudowanych we wprowadzone do obrotu produkty, o których mowa w ust. 1;
- c) postępu technicznego i naukowego, w tym znacznych zmian w technologiach magnesów trwałych, wpływających na rodzaj odzyskiwanych materiałów;
- d) rzeczywistego i potencjalnego wkładu minimalnego udziału w realizacji unijnych celów klimatycznych i środowiskowych;
- e) możliwego wpływu na funkcjonowanie produktów zawierających magnesy trwałe;
- f) konieczności zapobieżenia nieproporcjonalnie negatywnemu wpływowi na przystępność cenową magnesów trwałych i produktów zawierających magnesy trwałe.

⁽¹⁰⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

▼B

4. Jeżeli unijne prawodawstwo harmonizacyjne dotyczące któregośkolwiek z produktów wymienionych w ust. 1 wprowadza wymogi dotyczące udziału materiałów z recyklingu w magnesach trwałych, wymogi te stosuje się do produktów, których to dotyczy, zamiast niniejszego artykułu.

5. Od dnia rozpoczęcia stosowania wymogu określonego w ust. 1, oferując na sprzedaż produkty, o których mowa w ust. 1, w tym w przypadku sprzedaży na odległość, lub prezentując je w ramach działalności handlowej, osoby fizyczne i prawne wprowadzające do obrotu produkty, o których mowa w ust. 1, zapewniają, aby ich klienci mieli dostęp do informacji, o których mowa w ust. 1, zanim zwiążą się umową sprzedaży.

Osoby fizyczne i prawne wprowadzające do obrotu produkty, o których mowa w ust. 1, nie mogą dostarczać ani eksponować etykiet, oznaczeń, symboli ani napisów mogących wprowadzać w błąd lub dezorientować klientów odnośnie do informacji, o których mowa w ust. 1. Produkty przeznaczone głównie do zastosowań obronnych lub kosmicznych wyłączają się z wymogów ustanowionych w niniejszym artykule.

6. W przypadku urządzeń do obrazowania metodą rezonansu magnetycznego, pojazdów silnikowych i lekkich środków transportu mających homologację typu pojazdu kategorii L wymogi określone w ust. 1 i 5 stosuje się po upływie pięciu lat od dnia wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 2.

7. Niniejszego artykułu nie stosuje się do:

- a) pojazdów specjalnego przeznaczenia zdefiniowanych w art. 3 pkt 31 rozporządzenia (UE) 2018/858;
- b) części pojazdu, innych niż pojazd podstawowy, które uzyskał homologację typu w ramach wielostopniowej homologacji typu kategorii N₁, N₂, N₃, M₂ lub M₃;
- c) pojazdów produkowanych w małych seriach zdefiniowanych w art. 3 pkt 30 rozporządzenia (UE) 2018/858.

*SEKCJA 2****Certyfikacja i ślad środowiskowy****Artykuł 30***Uznane systemy**

1. Rządy, stowarzyszenia branżowe i ugrupowania zainteresowanych organizacji, które opracowały i nadzorują systemy certyfikacji związane ze zrównoważonością surowców krytycznych (zwane dalej „właścicielami systemów”), mogą składać wnioski o uznanie ich systemów przez Komisję.

Wnioski, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, muszą zawierać wszystkie istotne dowody na spełnienie kryteriów ustanowionych w załączniku IV.

Do dnia 24 maja 2027 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające jednolity wzór, który ma być wykorzystywany przez właścicieli systemów w celu przekazania minimalnych informacji, które mają znajdować się we wnioskach, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 39 ust. 3.

▼B

Zakres dokumentacji wymaganej do wypełnienia jednolitego wzoru, o którym mowa w akapicie trzecim, musi być rozsądny.

2. Jeżeli na podstawie dowodów przekazanych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu Komisja stwierdzi, że system certyfikacji spełnia kryteria ustanowione w załączniku IV lub ich podzbiór, przyjmuje akty wykonawcze w sprawie uznania danego systemu i określa zakres stanowiący przedmiot uznania tego systemu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 39 ust. 3.

3. Stanowiący przedmiot uznania zakres każdego systemu określa się z uwzględnieniem następujących elementów:

- a) objętych systemem etapów łańcucha wartości surowców;
- b) objętych systemem etapów cyklu życia projektu, w tym przed jego rozpoczęciem, w trakcie trwania i po zakończeniu; oraz
- c) aspektów zrównoważoności i kategorii ryzyka środowiskowego wymienionych w załączniku IV pkt 2, do których odnosi się system.

Wymogi ustanowione w załączniku IV pkt 1 lit. a)–d) powinny być warunkiem wstępnym uznania systemu.

▼C2

4. Co najmniej co trzy lata od dnia rozpoczęcia stosowania aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z ust. 2 Komisja sprawdza, czy system nadal spełnia kryteria ustanowione w załączniku IV lub uznany podzbiór tych kryteriów.

▼B

5. Właściciele uznanych systemów bezzwłocznie informują Komisję o wszelkich zmianach lub aktualizacjach tych systemów związanych ze spełnieniem kryteriów ustanowionych w załączniku IV lub uznanego podzbioru tych kryteriów. Komisja ocenia, czy takie zmiany lub aktualizacje wpływają na podstawę uznania i podejmuje odpowiednie działania.

6. Jeżeli istnieją dowody na powtarzające się lub poważne przypadki niespełniania przez podmioty gospodarcze wdrażające uznany system wymogów tego systemu, Komisja bada, po zasięgnięciu opinii właściciela uznanego systemu, czy przypadki te wskazują na niedoskonałości w systemie wpływające na podstawę uznania i podejmuje odpowiednie działania.

7. Jeżeli Komisja stwierdzi niedoskonałości w uznanym systemie wpływające na podstawę uznania, może wyznaczyć właścicielowi systemu odpowiedni termin, który nie może przekraczać 12 miesięcy, na podjęcie działań naprawczych.

8. Jeżeli właściciel systemu nie podejmie niezbędnych działań naprawczych lub odmówi ich podjęcia, a Komisja ustali, że niedoskonałości, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, oznaczają, że system nie spełnia już kryteriów ustanowionych w załączniku IV lub uznanego podzbioru tych kryteriów, Komisja cofa uznanie systemu w drodze aktu wykonawczego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 39 ust. 3.

9. Komisja tworzy i na bieżąco aktualizuje rejestr uznanych systemów. Rejestr ten udostępnia się publicznie na ogólnodostępnej stronie internetowej. Strona ta umożliwia również gromadzenie od wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron informacji zwrotnych na temat wdrażania uznanych systemów. Takie informacje zwrotne przekazuje się do rozpatrzenia odpowiednim właścicielom systemu.

Artykuł 31

Deklaracja dotycząca śladu środowiskowego

1. Biorąc pod uwagę wyniki sprawozdania, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz wyniki oceny konieczności i proporcjonalności dla celów ust. 3 niniejszego artykułu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38 uzupełniających niniejsze rozporządzenie w celu określenia zasad obliczania i weryfikacji śladu środowiskowego różnych surowców krytycznych zgodnie z załącznikiem V, z uwzględnieniem wiarygodnych naukowo metod oceny i odpowiednich norm międzynarodowych. Zasady obliczania i weryfikacji określają co najmniej trzy najistotniejsze kategorie oddziaływania na środowisko, które odpowiadają za większość całościowego śladu środowiskowego. Jedną z kategorii oddziaływania na środowisko są emisje gazów cieplarnianych. Deklaracja dotycząca śladu środowiskowego ogranicza się do tych kategorii oddziaływania na środowisko.

2. Do dnia ►**C1** 24 listopada 2025 r. ◀ Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie określające, które z surowców krytycznych mają być traktowane priorytetowo przy ocenie, czy obowiązek zadeklarowania śladu środowiskowego surowców krytycznych jest konieczny i proporcjonalny.

W odniesieniu do surowców krytycznych, które Komisja uznała za priorytetowe, Komisja przedstawia wnioski z oceny konieczności i proporcjonalności, o której mowa w ust. 3, w terminie 12 miesięcy od dnia przedłożenia sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

3. Komisja przyjmuje zasady obliczania i weryfikacji w odniesieniu do konkretnego surowca krytycznego, jeżeli po rozważeniu poszczególnych odpowiednich kategorii oddziaływania na środowisko stwierdzi, że dany surowiec krytyczny charakteryzuje się znaczącym śladem środowiskowym, w związku z czym obowiązek zadeklarowania śladu środowiskowego tego surowca krytycznego w odniesieniu do kategorii oddziaływania na środowisko, o których mowa w ust. 1, podczas wprowadzania go do obrotu jest konieczny i proporcjonalny ze względu na wkład w osiągnięcie celów klimatycznych i środowiskowych Unii w drodze ułatwienia dostaw surowców krytycznych o mniejszym śladzie środowiskowym.

4. Ustalając, czy obowiązek ustanowiony w ust. 6 niniejszego artykułu jest konieczny, Komisja bierze pod uwagę:

- a) czy i w jaki sposób oraz na ile skutecznie zostały już osiągnięte cele klimatyczne i środowiskowe Unii w drodze innych aktów prawnych Unii mających zastosowanie do danego surowca krytycznego;
- b) czy istnieją i czy wprowadzono odpowiednie międzynarodowe normy i wytyczne lub czy są perspektywy uzgodnienia takich norm na poziomie międzynarodowym, a także zrównoważone praktyki na rynku, w tym dobrowolne systemy uznane na podstawie art. 30 ust. 2;
- c) skuteczność partnerstw strategicznych, projektów strategicznych, umów handlowych oraz innych międzynarodowych instrumentów i działań informacyjnych prowadzonych przez Unię w dążeniu do osiągnięcia jej celów klimatycznych i środowiskowych;

▼B

d) powiązane koszty gospodarcze i obciążenie administracyjne dla podmiotów gospodarczych.

5. Komisja przeprowadza uprzednią ocenę oddziaływania, by zdecydować, czy należy przyjąć akt delegowany zgodnie z ust. 1. Ocena taka:

a) oparta jest między innymi na konsultacjach:

(i) ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, takimi jak przedstawiciele przemysłu, w tym przemysłu downstream, MŚP oraz, w stosownych przypadkach – rzemieślnicy, partnerzy społeczni, handlowcy, sprzedawcy detaliczni, importerzy, organizacje promujące ochronę zdrowia ludzkiego i ochronę środowiska, organizacje konsumenckie i przedstawiciele środowisk akademickich;

(ii) z państwami trzecimi lub z KTZ, w przypadku których obowiązek ten może istotnie wpłynąć na wymianę handlową z Unią;

(iii) z Europejską Radą ds. Surowców Krytycznych;

(iv) w stosownych przypadkach z agencjami Unii, które mają kompetencje w zakresie ochrony środowiska;

b) służy zapewnieniu, aby żadnego takiego środka nie przygotowywano, nie przyjmowano ani nie stosowano z zamiarem spowodowania zbędnych przeszkód w handlu międzynarodowym lub z takim skutkiem oraz aby środek taki nie ograniczał wymiany handlowej w większym stopniu, niż jest to konieczne do osiągnięcia celów klimatycznych i środowiskowych Unii, mając na uwadze możliwości dostawców z państw trzecich pod względem zachowania zgodności z taką deklaracją, tak aby nie doszło do nieproporcjonalnego wpływu na łączne przepływy handlowe i koszty surowców krytycznych;

c) ustala, czy podobne obowiązki wynikające z prawa Unii przyniosły zamierzone skutki i istotnie przyczyniły się do osiągnięcia unijnych celów środowiskowych;

d) ustala, czy środki przyczynią się do osiągnięcia celów klimatycznych i środowiskowych Unii, nie powodując nieproporcjonalnego wpływu na możliwości przemysłu Unii w zakresie pozyskiwania danych surowców krytycznych.

6. Każda osoba fizyczna lub prawna wprowadzająca do obrotu surowce krytyczne, w tym poddane przeróbce i recyklingowi, dla których Komisja przyjęła na podstawie ust. 1 zasady obliczania i weryfikacji, udostępnia deklarację dotyczącą śladu środowiskowego.

Wymogi określone w akapicie pierwszym mają zastosowanie do wszystkich poszczególnych rodzajów surowców krytycznych wprowadzanych do obrotu; wymogi te nie mają zastosowania do surowców krytycznych zawartych w produktach pośrednich lub końcowych.

7. Deklaracja dotycząca śladu środowiskowego, o której mowa w ust. 6, zawiera następujące informacje:

a) nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy i adres pocztowy odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej oraz elektroniczne środki komunikacji, za pomocą których można się z nią skontaktować;

b) informacje o rodzaju surowca krytycznego, którego dotyczy deklaracja;

c) informacje o kraju i regionie, w którym surowiec krytyczny odpowiednio wydobyto, poddano przeróbce, rafinowano i poddano recyklingowi;

▼B

- d) ślad środowiskowy surowca krytycznego obliczony zgodnie z mającymi zastosowanie zasadami obliczania i weryfikacji przyjętymi na podstawie ust. 1;
- e) klasę efektywności pod względem śladu środowiskowego, do której należy surowiec krytyczny, określoną zgodnie z mającym zastosowanie aktem delegowanym przyjętym na podstawie ust. 8;
- f) link internetowy zapewniający dostęp do publicznej wersji badania potwierdzającego wyniki deklaracji dotyczącej śladu środowiskowego.

8. Komisja przyjmuje w rozsądnym terminie akty delegowane zgodnie z art. 38 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie klas efektywności pod względem śladu środowiskowego dla surowców krytycznych, w przypadku których zasady obliczania i weryfikacji przyjęto na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z załącznikiem V.

9. Przy ustalaniu zasad obliczania śladu środowiskowego dla produktów pośrednich i końcowych zawierających surowce krytyczne Komisja wymaga, aby w miarę możliwości stosowane były zasady obliczania śladu środowiskowego, o których mowa w niniejszym artykule.

10. Deklarację dotyczącą śladu środowiskowego udostępnia się na ogólnodostępnej stronie internetowej i musi być ona łatwo zrozumiała.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające wzór deklaracji dotyczącej śladu środowiskowego, o której mowa w ust. 6 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 39 ust. 3.

11. W przypadku oferowania surowców krytycznych na sprzedaż, w tym w przypadku sprzedaży na odległość, lub prezentowania ich w ramach działalności handlowej osoby fizyczne i prawne wprowadzające surowce krytyczne do obrotu zapewniają, aby ich klienci mieli dostęp do deklaracji dotyczącej śladu środowiskowego, zanim zwiążą umową sprzedaży.

Osoby fizyczne i prawne wprowadzające surowce krytyczne do obrotu nie mogą dostarczać ani eksponować etykiet, oznaczeń, symboli lub napisów mogących wprowadzać w błąd lub dezorientować konsumentów odnośnie do informacji zawartych w deklaracji dotyczącej śladu środowiskowego.

*SEKCJA 3****Swobodny przepływ, zgodność i nadzór rynku****Artykuł 32***Swobodny przepływ**

1. Państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają – ze względów dotyczących informacji o recyklingu lub o zawartości materiałów z recyklingu w magnesach trwałych lub informacji o śladzie środowiskowym surowców krytycznych objętych niniejszym rozporządzeniem – udostępniania na rynku ani oddawania do użytku produktów zawierających magnesy trwałe lub surowców krytycznych zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

▼B

2. Podczas targów, wystaw, pokazów handlowych lub podobnych imprez państwa członkowskie nie uniemożliwiają pokazywania produktów zawierających magnesy trwałe ani surowców krytycznych niezgodnych z niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że widoczny znak wyraźnie wskazuje, że takie produkty lub surowce krytyczne nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i nie mogą zostać udostępnione na rynku, dopóki nie uzyskają takiej zgodności.

*Artykuł 33***Zgodność i nadzór rynku**

1. Przed wprowadzeniem do obrotu produktu objętego art. 28 lub 29 odpowiedzialne osoby fizyczne lub prawne zapewniają przeprowadzenie stosownej procedury oceny zgodności oraz sporządzenie wymaganej dokumentacji technicznej. W razie wykazania w procedurze oceny zgodności, że produkt spełnia odpowiednie wymogi, odpowiedzialne osoby fizyczne lub prawne zapewniają, aby sporządzona została deklaracja zgodności UE i umieszczone zostało oznakowanie CE.

2. Procedura oceny zgodności w odniesieniu do produktów objętych wymogami określonymi w art. 28 niniejszego rozporządzenia jest procedurą określoną w załączniku IV dyrektywy 2009/125/WE, chyba że produkty te są również objęte wymogami określonymi w art. 29 niniejszego rozporządzenia, w którym to przypadku procedura oceny zgodności jest procedurą określoną w zasadach obliczania i weryfikacji przyjętych na podstawie art. 29 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Niniejszego artykułu nie stosuje się do produktów objętych homologacją typu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/858 lub (UE) nr 168/2013.

*Artykuł 34***Wdrażanie i dostosowanie do unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego**

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38 uzupełniających art. 28, 29, 31 i 33 w celu:

- a) określenia wymogów dotyczących projektu technicznego i działania nośnika danych oraz unikatowego identyfikatora produktu, o których mowa w art. 28 ust. 3 i 4;
- b) przywołania norm technicznych, które mają być stosowane w odniesieniu do nośnika danych i unikatowego identyfikatora produktu, o których mowa w art. 28 ust. 3 i 4;
- c) określenia zasad włączenia unikatowego identyfikatora produktu, o którym mowa w art. 28 ust. 4, do rejestrów istotnych dla nadzoru rynku i kontroli celnych;
- d) określenia wymogów dotyczących kontroli celnych w odniesieniu do nośnika danych i unikatowego identyfikatora produktu, o których mowa w art. 28 ust. 3 i 4;

▼B

- e) opracowania procedur postępowania z produktami stwarzającymi zagrożenie na poziomie krajowym lub w przypadku których występuje niezgodność formalna, a także powiązanych procedur ochronnych w przypadku zgłoszenia sprzeciwu wobec wprowadzonych środków nadzoru rynku;
- f) określenia wymogów związanych z deklaracją zgodności UE oraz ogólnych zasad, przepisów i warunków umieszczania oznakowania CE.

W tych aktach delegowanych zamieszcza się odesłanie do innego unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, w szczególności do dyrektywy 2009/125/WE, lub zapewnia się dostosowanie do takiego ustawodawstwa; uwzględnia się również potrzebę ograniczenia obciążeń administracyjnych, zapewniając jednocześnie skuteczne wdrażanie art. 28, 29 i 31 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ 6

ŁAD ORGANIZACYJNY

*Artykuł 35***Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych**

1. Ustanawia się Europejską Radę ds. Surowców Krytycznych.
2. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych doradza Komisji i wykonuje zadania określone w niniejszym rozporządzeniu.

*Artykuł 36***Skład i funkcjonowanie Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych**

1. W skład Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych wchodzi przedstawiciele ze wszystkich państw członkowskich i Komisji. Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych przewodniczy przedstawiciel Komisji (zwany dalej „przewodniczącym”).

2. Każde państwo członkowskie wyznacza przedstawiciela wysokiego szczebla w Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych. W razie potrzeby państwo członkowskie może wyznaczać innych przedstawicieli do różnych zadań Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych, stosownie do ich funkcji i wiedzy fachowej. Każdy przedstawiciel wyznaczony do Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych ma swojego zastępcę. Tylko państwa członkowskie mają prawo do głosowania. Każde państwo członkowskie dysponuje tylko jednym głosem niezależnie od liczby przedstawicieli.

Przewodniczący zaprasza przedstawicieli Parlamentu Europejskiego do udziału w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych, w tym w posiedzeniach stałych lub tymczasowych podgrup, o których mowa w ust. 8.

3. W stosownych przypadkach przewodniczący może zapraszać do udziału w posiedzeniach Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych lub jej stałych albo tymczasowych podgrup, o których mowa w ust. 8, przedstawicieli przemysłu, zwłaszcza MŚP, społeczeństwa obywatelskiego, środowisk akademickich, związków zawodowych, władz lokalnych i regionalnych, państw trzecich, KTZ, a także Europejskiej Agencji Obrony, Europejskiej Agencji Chemikaliów, Europejskiej Agencji Środowiska i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych – w charakterze obserwatorów lub w celu przedstawiania pisemnych uwag. Obserwatorzy nie uczestniczą w formułowaniu rad Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych i jej podgrup.

4. Na pierwszym posiedzeniu Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych przyjmuje, na wniosek Komisji, swój regulamin zwykłą większością głosów swoich członków.

▼B

5. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych zbiera się regularnie, by móc skutecznie wykonywać swoje zadania określone w niniejszym rozporządzeniu. W razie potrzeby Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych zbiera się na uzasadniony wniosek Komisji lub państwa członkowskiego z uwagi na szczególnie interes uzasadniający dodatkowe posiedzenie, związany z realizacją projektu strategicznego na terytorium tego państwa.

Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych zbiera się przynajmniej:

- a) raz na trzy miesiące w celu oceny wniosków dotyczących projektów strategicznych zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 2;
- b) raz na sześć miesięcy w celu rozwoju systemu monitorowania zgodnie z rozdziałem 4;
- c) raz do roku w celu przedyskutowania postępów w wykonywaniu obowiązków przez państwa członkowskie związanych z poszukiwaniami, o których mowa w rozdziale 3 sekcja 5, w tym w świetle aktualizacji wykazów surowców strategicznych lub krytycznych.

6. Komisja koordynuje prace Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych za pośrednictwem sekretariatu wykonawczego zapewniającego wsparcie techniczne i logistyczne.

7. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych:

- a) okresowo omawia stosowanie art. 9 i dzieli się najlepszymi praktykami w celu przyspieszeniu procedury wydawania pozwoleń na realizację projektów dotyczących surowców krytycznych, jak również poprawy udziału społeczeństwa i konsultacji publicznych w tych projektach;
- b) w stosownych przypadkach proponuje Komisji wytyczne dotyczące stosowania art. 9 ust. 1, które mają zostać uwzględnione przez pojedyncze punkty kontaktowe;
- c) okresowo omawia realizację projektów strategicznych i, w stosownych przypadkach, środki możliwe do wprowadzenia przez projektodawcę lub państwo członkowskie, którego terytorium dotyczy projekt strategiczny, aby dodatkowo ułatwić realizację tych projektów na podstawie art. 15;
- d) doradza Komisji w sprawie oceny dotyczącej utworzenia systemu wspólnych zakupów na podstawie art. 25;
- e) ułatwia wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu poprawy ich programów krajowych na podstawie art. 26.

8. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych może utworzyć stałe lub tymczasowe podgrupy odpowiedzialne za konkretne sprawy i zadania.

Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych tworzy co najmniej następujące stałe podgrupy:

- a) podgrupę ds. omawiania i koordynacji finansowania projektów strategicznych zgodnie z art. 16; przedstawicieli krajowych banków prorozwojowych i krajowych instytucji prorozwojowych, agencji kredytów eksportowych, europejskich instytucji finansowania rozwoju, Grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego, innych międzynarodowych instytucji finansowych, w tym Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju oraz, w stosownych przypadkach, prywatnych instytucji finansowych zaprasza się w charakterze obserwatorów;

▼B

- b) podgrupę ds. omawiania i wymiany poglądów w sprawie środków zwiększania wiedzy społeczeństwa na temat łańcucha dostaw surowców krytycznych oraz wymiany najlepszych praktyk dotyczących udziału społeczeństwa i zaangażowania zainteresowanych stron w projekty dotyczące surowców krytycznych; przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego regularnie zaprasza się w charakterze obserwatorów;
- c) podgrupę zrzeszającą krajowe lub, w stosownych przypadkach, regionalne instytuty lub służby geologiczne lub, w przypadku braku takich instytutów lub służb, odpowiednie organy krajowe odpowiedzialne za poszukiwania ogólne w celu wspierania koordynacji krajowych programów poszukiwań sporządzonych zgodnie z w art. 19;
- d) podgrupę ds. omawiania i wymiany poglądów na temat środków promujących obieg zamknięty, efektywne gospodarowanie zasobami i zastępowanie surowców krytycznych;
- e) podgrupę zrzeszającą krajowe organy właściwe do spraw dostaw i informowania zajmujące się surowcami krytycznymi lub, w przypadku braku takich organów, odpowiednie organy krajowe odpowiedzialne w tym zakresie w celu wspierania zadań Komisji związanych z monitorowaniem i przeprowadzaniem testów warunków skrajnych zgodnie z art. 20;
- f) podgrupę zrzeszającą krajowe agencje ds. sytuacji kryzysowych i krajowe organy odpowiedzialne za zapasy strategiczne lub, w przypadku braku takich agencji i organów, odpowiednie organy krajowe odpowiedzialne w tym zakresie w celu wspierania koordynacji zapasów strategicznych określonej w art. 23.

Wykonując swoje zadania, Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych zapewnia w stosownych przypadkach koordynację, współpracę i wymianę informacji z odpowiednimi strukturami reagowania kryzysowego i gotowości na wypadek sytuacji kryzysowej ustanowionymi na mocy prawa Unii.

9. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych wprowadza środki niezbędne do zapewnienia bezpiecznego postępowania z informacjami poufnymi i szczególnie chronionymi informacjami handlowymi oraz bezpiecznego przetwarzania takich informacji zgodnie z art. 46.

10. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych dokłada wszelkich starań, aby podejmować decyzje w drodze konsensusu.

*Artykuł 37***Współpraca międzynarodowa i partnerstwa strategiczne**

1. Europejska Rada ds. Surowców Krytycznych okresowo poddaje dyskusji:

- a) zakres, w jakim partnerstwa strategiczne zawarte przez Unię przyczyniają się do:
 - (i) poprawy bezpieczeństwa dostaw w Unii, w tym wskaźników referencyjnych określonych w art. 5 ust. 1 lit. b);

▼ B

- (ii) poprawy współpracy w całym łańcuchu wartości surowców krytycznych między Unią a krajami partnerskimi, w tym programów budowania zdolności i transferu technologii, w celu promowania obiegu zamkniętego i odpowiedzialnego recyklingu surowców krytycznych w krajach będących producentami;
 - (iii) rozwoju gospodarczego i społecznego krajów partnerskich, w tym przez promowanie praktyk w zakresie zrównoważonej gospodarki o obiegu zamkniętym, godnych warunków pracy i poszanowania praw człowieka w ich łańcuchach wartości surowców;
- b) spójność i ewentualną synergię między współpracą dwustronną państw członkowskich z odpowiednimi państwami trzecimi a działaniami prowadzonymi przez Unię w kontekście partnerstw strategicznych;
- c) które państwa trzecie mogłyby być traktowane priorytetowo w zakresie zawierania partnerstw strategicznych, biorąc pod uwagę następujące kryteria:
- (i) ewentualny wkład w bezpieczeństwo dostaw i ich odporność, z uwzględnieniem potencjalnych zdolności państwa trzeciego w zakresie zasobów, wydobywania, przeróbki i recyklingu surowców krytycznych;
 - (ii) to, czy współpraca między Unią a państwem trzecim może poprawić zdolność państwa trzeciego do zapewnienia monitorowania i minimalizowania szkodliwego oddziaływania na środowisko oraz zapobiegania mu za pomocą własnych ram regulacyjnych i ich wdrażania, stosowania odpowiedzialnych społecznie praktyk, w tym poszanowania praw człowieka i praw pracowniczych – w szczególności w odniesieniu do pracy przymusowej i pracy dzieci – konstruktywnego udziału społeczności lokalnych, w tym ludności rdzennej, stosowania przejrzystych i odpowiedzialnych praktyk działalności gospodarczej oraz przeciwdziałania negatywnym wpływom na prawidłowe funkcjonowanie administracji publicznej i rządu prawa;
 - (iii) to, czy między Unią a państwem trzecim istnieją umowy o współpracy, a w odniesieniu do rynków wschodzących i gospodarek rozwijających się – potencjał realizacji projektów inwestycyjnych w ramach strategii Global Gateway, w tym w celu ułatwienia inwestowania w projekty strategiczne;
 - (iv) w odniesieniu do rynków wschodzących i gospodarek rozwijających się – czy i w jaki sposób partnerstwo mogłoby przyczynić się do zapewnienia lokalnej wartości dodanej, łącznie z działalnością downstream, oraz przynosiłoby wzajemne korzyści Unii i krajowi partnerskiemu;
- d) doradzanie Komisji, w jaki sposób zapewnić spójność partnerstw strategicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, z polityką Unii w zakresie rynków wschodzących i gospodarek rozwijających się.

2. Dyskusje Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych zgodnie z ust. 1 pozostają bez uszczerbku dla prerogatyw Rady zgodnie z traktatami.

▼B

3. Państwa członkowskie:
 - a) informują Komisję o prowadzonej przez siebie współpracy dwustronnej z odpowiednimi państwami trzecimi, jeżeli jej zakres obejmuje łańcuch wartości surowców krytycznych;
 - b) mogą wspierać Komisję we wdrażaniu środków na rzecz współpracy określonych w ramach partnerstw strategicznych w całym łańcuchu wartości surowców.
4. Raz w roku Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o przedmiocie i rezultatach dyskusji prowadzonych w Europejskiej Radzie ds. Surowców Krytycznych, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ 7

PRZEKAZANE UPRAWNIENIA I PROCEDURA KOMITETOWA

*Artykuł 38***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 3, art. 6 ust. 2, art. 28 ust. 12, art. 29 ust. 2 i 3, art. 31 ust. 1 i 8 oraz art. 34 ust. 1, powierza się Komisji na okres ośmiu lat od dnia 24 czerwca 2024 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem okresu 8 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 3, art. 6 ust. 2, art. 28 ust. 12, art. 29 ust. 2 i 3, art. 31 ust. 1 i 8 oraz art. 34 ust. 1 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

▼B

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 3, art. 6 ust. 2, art. 28 ust. 12, art. 29 ust. 2 lub 3, art. 31 ust. 1 lub 8 lub art. 34 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 39

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ 8

ZMIANY

Artykuł 40

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 168/2013

W sekcji C1 w tabeli zamieszczonej w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 168/2013 dodaje się pozycję w brzmieniu:

„15a	18	wymagania dotyczące obiegu zamkniętego magnesów trwałych	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 (*)	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
------	----	--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj>).”.

Artykuł 41

Zmiana rozporządzenia (UE) 2018/858

W sekcji G „Efektywność środowiskowa i emisje” w tabeli zamieszczonej w części I załącznika II do rozporządzenia (UE) 2018/858 dodaje się pozycję w brzmieniu:

„G 15	Wymagania dotyczące obiegu zamkniętego magnesów trwałych	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 (*)	X	X	X	X	X	X								X	X
-------	--	---	---	---	---	---	---	---	--	--	--	--	--	--	--	---	---

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj>).”.

Artykuł 42

Zmiany rozporządzenia (UE) 2018/1724

W rozporządzeniu (UE) 2018/1724 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I dodaje się wiersz w brzmieniu:

„AJ. Projekty dotyczące surowców krytycznych	1. Pojedyncze punkty kontaktowe, ustanowione lub wyznaczone zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 (*) 2. informacje o procedurze wydawania pozwoleń 3. informacje o usługach finansowych i inwestycyjnych 4. informacje o możliwościach finansowania na poziomie Unii lub państwa członkowskiego 5. informacje o usługach wspomagających prowadzenie działalności gospodarczej, w tym dotyczące deklaracji podatku dochodowego od osób prawnych, lokalnego prawa podatkowego lub prawa pracy
--	--

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj>).”;

2) w załączniku II dodaje się wiersz w brzmieniu:

„Projekty dotyczące surowców krytycznych	Procedura odnosząca się do wszystkich odpowiednich pozwoleń na realizację i eksploatację projektów dotyczących surowców krytycznych, w tym pozwolenia na budowę, pozwolenia na stosowanie substancji chemicznych i pozwolenia na podłączenie do sieci oraz ocen oddziaływania na środowisko i pozwolenia środowiskowego, jeżeli są wymagane, a także obejmująca wszystkie wnioski i procedury od potwierdzenia, że wniosek jest kompletny, po powiadomienie o kompleksowej decyzji w sprawie wyniku procedury przez dany pojedynczy punkt kontaktowy, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1252.	Wszystkie rezultaty procedur, od potwierdzenia, że wniosek jest kompletny, po powiadomienie o kompleksowej decyzji w sprawie wyniku procedury przez dany pojedynczy punkt kontaktowy, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1252.”;
--	---	---

3) w załączniku III dodaje się punkt w brzmieniu:

„9) Dany pojedynczy punkt kontaktowy, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1252.”.

▼B*Artykuł 43***Zmiany rozporządzenia (UE) 2019/1020**

W rozporządzeniu (UE) 2019/1020 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

▼C2

„5. Niniejszy artykuł stosuje się wyłącznie do produktów będących przedmiotem rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ^(1*), (UE) 2016/425 ^(2*), (UE) 2016/426 ^(3*), (UE) 2023/1542 ^(4*) i (UE) 2024/1252 ^(5*) oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/14/WE ^(6*), 2006/42/WE ^(7*), 2009/48/WE ^(8*), 2009/125/WE ^(9*), 2011/65/UE ^(10*), 2013/29/UE ^(11*), 2013/53/UE ^(12*), 2014/29/UE ^(13*), 2014/30/UE ^(14*),

^(1*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5).

^(2*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/425 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie środków ochrony indywidualnej oraz uchylenia dyrektywy Rady 89/686/EWG (Dz.U. L 81 z 31.3.2016, s. 51).

^(3*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/426 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylenia dyrektywy 2009/142/WE (Dz.U. L 81 z 31.3.2016, s. 99).

^(4*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542 z dnia 12 lipca 2023 r. w sprawie baterii i zużytych baterii, zmieniające dyrektywę 2008/98/WE i rozporządzenie (UE) 2019/1020 oraz uchylające dyrektywę 2006/66/WE (Dz.U. L 191 z 28.07.2023, s. 1).

^(5*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj>).

^(6*) Dyrektywa 2000/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do emisji hałasu do środowiska przez urządzenia używane na zewnątrz pomieszczeń (Dz.U. L 162 z 3.7.2000, s. 1).

^(7*) Dyrektywa 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie maszyn, zmieniająca dyrektywę 95/16/WE (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 24).

^(8*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa zabawek (Dz.U. L 170 z 30.6.2009, s. 1).

^(9*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

^(10*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 88).

^(11*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 27).

^(12*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/53/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie rekreacyjnych jednostek pływających i skuterów wodnych i uchylająca dyrektywę 94/25/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 90).

^(13*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/29/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku prostych zbiorników ciśnieniowych (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 45).

^(14*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 79).

▼ C2

2014/31/UE ^(15*), 2014/32/UE ^(16*), 2014/34/UE ^(17*), 2014/35/UE ^(18*), 2014/53/UE ^(19*) i 2014/68/UE ^(20*).

- ^(15*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/31/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wag nieautomatycznych (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 107).
- ^(16*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/32/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku przyrządów pomiarowych (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 149).
- ^(17*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/34/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do urządzeń i systemów ochronnych przeznaczonych do użytku w atmosferze potencjalnie wybuchowej (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 309).
- ^(18*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/35/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku sprzętu elektrycznego przewidzianego do stosowania w określonych granicach napięcia (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 357).
- ^(19*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych i uchylająca dyrektywę 1999/5/WE (Dz.U. L 153 z 22.5.2014, s. 62).
- ^(20*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/68/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku urządzeń ciśnieniowych (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 164)."

▼ B

2) w załączniku I dodaje się punkt w brzmieniu:

„71. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj>) w zakresie, w jakim dotyczy ono wymogów określonych w art. 28, 29 lub 31 tego rozporządzenia.”.

ROZDZIAŁ 9

PRZEPISY KOŃCOWE

*Artykuł 44***Monitorowanie postępów**

1. Do dnia ►**C1** 24 listopada 2025 r. ◀ Komisja przedkłada sprawozdanie zawierające orientacyjne prognozy dotyczące rocznego zużycia każdego z surowców krytycznych w latach 2030, 2040 i 2050, w tym prognozy zakładające niski i wysoki popyt oraz prognozę referencyjną, a także orientacyjne wskaźniki referencyjne dla wydobycia i przeróbki poszczególnych surowców strategicznych w celu osiągnięcia do 2030 r. wskaźników referencyjnych określonych w art. 5 ust. 1 lit. a).

2. Do dnia 24 maja 2027 r. i co najmniej co trzy lata Komisja, uwzględniając radę udzieloną przez Europejską Radę ds. Surowców Krytycznych, śledzi postępy w osiągnięciu wskaźników referencyjnych

▼B

określonych w art. 5 ust. 1, a także w łagodzeniu spodziewanego wzrostu zużycia surowców krytycznych w Unii, o którym mowa w art. 5 ust. 2, i publikuje sprawozdanie zawierające informacje o postępach Unii w osiągnięciu tych wskaźników referencyjnych i w łagodzeniu wzrostu.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- a) informacje ilościowe na temat stopnia postępów Unii w osiągnięciu wskaźników referencyjnych i w łagodzeniu wzrostu, o których mowa w art. 5;
- b) wykaz partnerstw strategicznych zawartych między Unią a państwami trzecimi obejmujących surowce; oraz
- c) ocenę wkładu partnerstw strategicznych w osiągnięcie wskaźników referencyjnych określonych w art. 5 ust. 1 lit. b).

Do celów niniejszego artykułu podmioty gospodarcze nie mają obowiązku przedkładania informacji w uzupełnieniu do informacji przekazywanych na podstawie art. 21.

4. Aby zapewnić spójne wykonanie niniejszego rozporządzenia, Komisja monitoruje spójność z innymi przepisami prawa Unii swoich działań podejmowanych w celu jego wykonania. Ponadto Komisja publikuje do dnia 24 maja 2025 r. sprawozdanie na temat spójności niniejszego rozporządzenia z innymi przepisami prawa Unii.

5. Jeżeli na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, Komisja stwierdzi, że Unia prawdopodobnie nie osiągnie celów określonych w art. 5, ocenia ona wykonalność i proporcjonalność zaproponowania środków, aby zapewnić osiągnięcie tych celów.

6. Komisja zwraca się do europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych wspierających cele niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 45

Sprawozdania państw członkowskich

1. Do dnia 24 maja 2026 r., a następnie co roku państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania zawierające informacje, o których mowa w art. 19 ust. 5, art. 21 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 5 i art. 26 ust. 6.

Podmioty gospodarcze nie mają obowiązku przedkładania informacji w uzupełnieniu do informacji przekazywanych zgodnie z przepisami wymienionymi w akapicie pierwszym.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające wzór sprawozdań, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. We wzorze tym można wskazać sposób wyrażenia informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 39 ust. 2.

3. Informacje zawarte w sprawozdaniach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają art. 46.

Artykuł 46

Postępowanie z informacjami poufnymi

1. Informacje uzyskane w trakcie wykonywania niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie na potrzeby niniejszego rozporządzenia i są chronione stosownymi przepisami prawa Unii i prawa krajowego.
2. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa i tajemnicy handlowej oraz innych szczególnie chronionych, poufnych i niejawnych informacji uzyskanych i przetworzonych w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym w odniesieniu do zaleceń i środków, które należy zastosować, zgodnie z prawem Unii i odpowiednimi przepisami prawa krajowego.
3. Komisja i państwa członkowskie zapewniają, by klauzule tajności informacji niejawnych dostarczanych lub wymienianych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie były obniżane ani znoszone bez uprzedniej pisemnej zgody wytwórcy, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii lub prawa krajowego.
4. W przypadku gdy państwo członkowskie uważa, że ujawnienie zagregowanych informacji zgodnie z art. 22 może naruszać jego interesy w zakresie bezpieczeństwa narodowego, jest uprawnione do zgłoszenia, w drodze uzasadnionego powiadomienia, sprzeciwu wobec ujawnienia przez Komisję tych informacji.
5. Komisja i organy krajowe, ich urzędnicy, pracownicy oraz inne osoby wykonujące pracę pod nadzorem tych organów zapewniają poufność informacji uzyskanych w trakcie wykonywania ich zadań i podejmowania czynności, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii lub prawa krajowego. Obowiązek ten dotyczy również wszystkich przedstawicieli państw członkowskich, obserwatorów, ekspertów oraz innych uczestników biorących udział w posiedzeniach Europejskiej Rady ds. Surowców Krytycznych na podstawie art. 36.
6. Komisja zapewnia znormalizowane i bezpieczne środki służące gromadzeniu, przetwarzaniu i przechowywaniu informacji uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
7. Żadne obowiązki w zakresie wymiany informacji na mocy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do danych dotyczących podstawowych interesów państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony.

Artykuł 47

Sankcje

Do dnia ►**C1** 24 listopada 2025 r. ◀ państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia oraz wprowadzają wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wdrożenia. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają bezzwłocznie Komisję o tych przepisach i środkach, a także powiadamiają ją bezzwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 48

Ocena

1. Do dnia ►**C1** 24 maja 2029 r. ◀ Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia w świetle określonych w nim celów i przedstawia sprawozdanie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

▼B

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, ocenia się co najmniej:
- a) stosowność ustanowienia maksymalnych progów śladu środowiskowego surowców krytycznych, dla których przyjęto zasady obliczania i weryfikacji, oraz potrzebę dalszego wzmocnienia łańcuchów wartości surowców krytycznych po 2030 r.;
 - b) stosowność ustanowienia wskaźników referencyjnych mających za punkt odniesienia rok 2040 i rok 2050 w formie zbiorczej i w podziale na surowce strategiczne;
 - c) spójność między przepisami prawa Unii dotyczącymi ochrony środowiska a przepisami niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do priorytetowego statusu projektów strategicznych;
 - d) dostępność informacji na temat ilości odpadów i zawartości surowców strategicznych w odpowiednich strumieniach odpadów;
 - e) wpływ wspólnego systemu zakupów ustanowionego na podstawie art. 25 na konkurencję na rynku wewnętrznym;
 - f) stosowność ustanowienia dalszych środków w celu zwiększenia zbierania, sortowania i przetwarzania odpadów, w szczególności złomu, w tym złomu żeliwa i stali.
3. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia na podstawie tego sprawozdania odpowiednie wnioski ustawodawcze.

*Artykuł 49***Wejście w życie**

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu art. 40 i 41 stosuje się od dnia ►**C1** 24 maja 2029 r. ◀

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B**ZAŁĄCZNIK I****Surowce strategiczne****Sekcja 1****Wykaz surowców strategicznych**

Następujące surowce uznaje się za strategiczne:

- a) boksyt/tlenek glinu/aluminium
- b) bizmut
- c) bor – jakość metalurgiczna
- d) kobalt
- e) miedź
- f) gal
- g) german
- h) lit – w standardzie wymaganym dla baterii
- i) magnez metaliczny
- j) mangan – w standardzie wymaganym dla baterii
- k) grafit – w standardzie wymaganym dla baterii
- l) nikiel – w standardzie wymaganym dla baterii
- m) platynowce
- n) metale ziem rzadkich do produkcji magnesów trwałych (Nd, Pr, Tb, Dy, Gd, Sm i Ce)
- o) krzem metaliczny
- p) tytan metaliczny
- q) wolfram

Sekcja 2**Metodyka selekcji surowców strategicznych**

1. Znaczenie strategiczne określa się na podstawie znaczenia surowca z punktu widzenia transformacji ekologicznej i cyfrowej, a także zastosowań obronnych, lotniczych i kosmicznych zgodnie z następującymi kryteriami:
 - a) ilość technologii strategicznych wykorzystujących dany surowiec jako materiał wsadowy;
 - b) ilość surowca potrzebna do wytworzenia odpowiednich technologii strategicznych;
 - c) spodziewany globalny popyt na odpowiednie technologie strategiczne.
2. Prognozowany wzrost popytu ($D_{F/C,\tau}$) oblicza się w następujący sposób:

$$D_{F/C,\tau} = \frac{DF_{\tau}}{GS_{\tau_0}}$$

gdzie:

DF_{τ} oznacza globalną roczną prognozę popytu na surowiec w roku τ ;

GS_{τ_0} oznacza globalną roczną produkcję surowca w okresie referencyjnym τ_0 .

▼ B

3. Trudności związane ze zwiększeniem produkcji określa się, biorąc pod uwagę co najmniej:
- a) obecną globalną roczną skalę produkcji surowca;
 - b) stosunek zasobów do ilości produkowanego surowca w oparciu o znane zasoby możliwych do wydobycia z ekonomicznego punktu widzenia zasobów geologicznych oraz obecną globalną produkcję roczną;
 - c) czas realizacji nowych projektów mających zwiększać potencjał podaży, gdy dostępne są wiarygodne informacje.

▼B*ZALĄCZNIK II***Surowce krytyczne****Sekcja 1****Wykaz surowców krytycznych**

Następujące surowce uznaje się za krytyczne:

- a) antymon
- b) arsen
- c) boksyt/tlenek glinu/aluminium
- d) baryt
- e) beryl
- f) bizmut
- g) bor
- h) kobalt
- i) węgiel koksowy
- j) miedź
- k) skaleń
- l) fluoryt
- m) gal
- n) german
- o) hafn
- p) hel
- q) metale ciężkie ziem rzadkich
- r) metale lekkie ziem rzadkich
- s) lit
- t) magnez
- u) mangan
- v) grafit
- w) nikiel – w standardzie wymaganym dla baterii
- x) niob
- y) fosforyt
- z) fosfor
- aa) platynowce
- ab) skand
- ac) krzem metaliczny
- ad) stront
- ae) tantal
- af) tytan metaliczny
- ag) wolfram
- ah) wanad

▼ B

Sekcja 2

Obliczanie znaczenia gospodarczego oraz ryzyka związanego z dostawami

1. Znaczenie gospodarcze (EI) ocenianego surowca oblicza się następująco:

$$EI = \sum_s (A_s * Q_s) * SI_{EI}$$

gdzie:

s oznacza sektory gospodarki NACE (poziom dwucyfrowy);

A_s oznacza udział zastosowania końcowego ocenianego surowca w sektorze NACE (poziom dwucyfrowy) (z wykorzystaniem wartości Unii, o ile są dostępne, a w pozostałych przypadkach udziałów globalnych);

Q_s oznacza wartość dodaną odpowiedniego sektora w klasyfikacji NACE (poziom dwucyfrowy), jako udział w gospodarce ogółem;

SI_{EI} oznacza wskaźnik zastępowalności związany ze znaczeniem gospodarczym.

2. Wskaźnik zastępowalności ocenianego surowca związany ze znaczeniem gospodarczym (SI_{EI}) oblicza się – w oparciu o najistotniejsze zastosowania przemysłowe tego surowca – w następujący sposób:

$$SI_{EI} = \sum_i \sum_a SPP_{i,a,EI} * Sub_share_{i,a} * Share_a$$

gdzie:

i oznacza pojedynczy materiał stanowiący substytut;

a oznacza pojedyncze zastosowanie surowca;

$SPP_{i,a,EI}$ oznacza parametr określający skuteczność w odniesieniu do znaczenia gospodarczego każdego materiału stanowiącego substytut, i , w porównaniu z ocenianym surowcem, w oparciu o parametry techniczne, w tym funkcjonalność, i skuteczność kosztową dla każdego zastosowania, a ;

$Share_a$ oznacza udział surowców w zastosowaniu końcowym;

$Sub_share_{i,a}$ oznacza podudział każdego materiału stanowiącego substytut w poszczególnych zastosowaniach.

3. Ryzyko dla dostaw (SR) ocenianego surowca oblicza się następująco:

$$SR = \left[(HHI_{WGI,t_c})_{GS} * \frac{IR}{2} + (HHI_{WGI,t_c})_{EU_sourcing} * \left(1 - \frac{IR}{2} \right) \right] * (1 - EoL_{RIR}) * SI_{SR}$$

gdzie:

GS oznacza globalną roczną produkcję ocenianego surowca;

$EU_sourcing$ oznacza faktyczne źródło dostaw dla Unii, tj. produkcję wewnętrzną Unii plus przywóz do Unii z państw trzecich lub z KTZ;

HHI oznacza indeks Herfindahla-Hirschmanna (stosowany jako wskaźnik zastępczy dla koncentracji dostaw we wszystkich państwach);

▼ **B**

WGI oznacza wskaźnik bazujący na skalowanych wskaźnikach dobrego rządzenia na świecie Banku Światowego (stosowany jako wskaźnik zastępczy dla dobrego rządzenia);

t_c oznacza parametr handlowy korygujący WGI , który określa się z uwzględnieniem potencjalnych należności celnych wywozowych (ewentualnie złagodzonych przez obowiązującą umowę handlową), fizycznych kontyngentów wywozowych lub ograniczeń wywozowych nałożonych przez państwo, c .

EoL_{RR} oznacza wskaźnik udziału surowca pochodzącego z recyklingu po wycofaniu z eksploatacji, czyli stosunek wsadu materiałów wtórnych (z recyklingu odpadów) do łącznego wsadu surowca (pierwotnego i wtórnego);

SI_{SR} oznacza wskaźnik zastępowalności powiązany z ryzykiem związanym z dostawami;

IR oznacza uzależnienie od przywozu.

4. Uzależnienie od przywozu (IR) surowców oblicza się następująco:

$$IR = \max \left\{ 0; \frac{Import - Export}{DomesticProduction + Import - Export} \right\}$$

5. Indeks Herfindahla-Hirschmanna (HHI_{WGI}) ocenianego surowca oblicza się w następujący sposób:

$$HHI_{WGI,t_c} = \sum_c (S_c)^2 * WGI_c * t_c$$

gdzie:

c oznacza państwa dostarczające oceniany surowiec;

S_c oznacza udział państwa c w dostawie (GS lub $EU_sourcing$) ocenianego surowca;

WGI_c oznacza wskaźnik bazujący na skalowanych wskaźnikach dobrego rządzenia na świecie Banku Światowego dla państwa c ;

t_c oznacza parametr handlowy państwa korygujący WGI , który określa się z uwzględnieniem potencjalnych należności celnych wywozowych (ewentualnie złagodzonych przez obowiązującą umowę handlową), fizycznych kontyngentów wywozowych lub ograniczeń wywozowych nałożonych przez państwo c .

6. Wskaźnik zastępowalności ocenianego surowca powiązany z ryzykiem związanym z dostawami (SI_{SR}) oblicza się w następujący sposób:

$$SI_{SR} = \sum_i \sum_a SPP_{i,SR} * Sub_share_{i,a} * Share_a$$

gdzie:

i oznacza pojedynczy materiał stanowiący substytut;

a oznacza pojedyncze zastosowanie materiału kandydującego;

▼B

$SPP_{i,SR}$ oznacza parametr określający skuteczność w odniesieniu do ryzyka dostaw dla każdego materiału stanowiącego substytut, i , bazujący na jego globalnej produkcji, krytyczności i znaczeniu gospodarczym (produkt podstawowy, koprodukt, produkt uboczny);

$Share_a$ oznacza udział materiałów kandydujących w zastosowaniu końcowym;

$Sub-share_{i,a}$ oznacza podudział każdego materiału stanowiącego substytut w poszczególnych zastosowaniach.

7. Jeżeli zmiany strukturalne lub statystyczne wpływają na pomiar znaczenia gospodarczego i ryzyka dla dostaw w ujęciu horyzontalnym w odniesieniu do wszystkich ocenianych materiałów, należy skorygować odpowiednie wartości w celu wyrównania tych zmian.

Obliczenia z zastosowaniem wzorów w niniejszej sekcji muszą opierać się na średniej z ostatnich pięciu lat, dla których dane są dostępne. Uwzględnia się priorytet, jakość i dostępność danych.

ZAŁĄCZNIK III

Ocena kryteriów uznania w odniesieniu do projektów strategicznych

1. W ocenie tego, czy projekt realizowany w Unii spełnia kryterium ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. a), uwzględnia się to, czy projekt przyczynia się do:

- a) osiągnięcia wskaźników referencyjnych określonych w art. 5 ust. 2 lit. a);
- b) utrzymania lub zwiększenia zdolności Unii w stosunku do rocznego zużycia surowców strategicznych w Unii, z uwzględnieniem przewidywanego wzrostu zużycia w Unii;
- c) zwiększenia zdolności Unii do produkcji innowacyjnych surowców, które będą mogły zastąpić surowce strategiczne w co najmniej jednej technologii strategicznej, a jednocześnie wdraża środki służące uzyskaniu takiego samego lub mniejszego śladu środowiskowego w porównaniu z zastępowanym surowcem strategicznym.

Wkład projektu w osiągnięcie odpowiedniego wskaźnika referencyjnego dotyczącego zdolności ocenia się z uwzględnieniem biznesplanu projektu oraz uzupełniających informacji technicznych zawartych we wniosku, a także szacowanego czasu wprowadzenia projektu na rynek.

2. W ocenie tego, czy projekt realizowany w państwie trzecim lub w KTZ spełnia kryterium ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. a), uwzględnia się:

- a) czy projekt przyczynia się do osiągnięcia wskaźników referencyjnych określonych w art. 5 ust. 2 lit. b) lub przyczynia się do utrzymania odporności unijnych dostaw surowców strategicznych;
- b) czy mające zastosowanie ramy prawne lub inne warunki dają pewność, że handel i inwestycje związane z projektem nie zostaną zakłócone, biorąc pod uwagę w szczególności, czy Unia zawarła z danym państwem trzecim lub z KTZ partnerstwo strategiczne, o którym mowa w art. 37, lub umowę handlową zawierającą rozdział dotyczący surowców, oraz czy są one zgodne ze wspólną polityką handlową Unii;
- c) na ile istnieją przedsiębiorstwa, które zawarły lub chcą zawrzeć umowy odbioru z projektodawcą, by wykorzystywać lub poddawać przeróbce surowce strategiczne wyprodukowane dzięki odpowiednim projektom realizowanym w Unii;
- d) czy projekt jest zgodny z celami Unii w zakresie współpracy na rzecz rozwoju i polityki zagranicznej.

Wkład projektu w osiągnięcie wskaźników referencyjnych, o których mowa w lit. a), ocenia się z uwzględnieniem biznesplanu projektu oraz uzupełniających informacji technicznych zawartych we wniosku, a także szacowanego czasu wprowadzenia projektu na rynek oraz udziału wyników projektu objętych obowiązującymi lub potencjalnymi umowami odbioru, o których mowa w lit. c). Dowody powiązane z lit. c) mogą obejmować umowy, listy intencyjne lub protokoły ustaleń.

3. W ocenie tego, czy projekt spełnia kryterium ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. b), uwzględnia się:

- a) jakość przeprowadzonych studiów wykonalności dotyczących potencjału rozwoju projektu;

▼B

- b) to, czy technologię, która ma być wykorzystana, wypróbowano w odpowiednim środowisku.

4. Studia wykonalności, o których mowa w pkt 3 lit. a), mają na celu:

- a) ocenę, czy proponowany projekt ma szansę powodzenia, na podstawie analizy czynników technologicznych i środowiskowych;
- b) określenie potencjalnych kwestii i problemów technicznych, które mogą pojawić się w trakcie realizacji projektu.

Konieczne mogą okazać się dalsze badania w celu potwierdzenia wykonalności projektu.

5. W ocenie tego, czy projekty zlokalizowane w Unii spełniają kryterium ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. c), uwzględnienia się ogólną ocenę zgodności projektu z odpowiednimi przepisami prawa Unii lub prawa krajowego, a także odpowiednich dowodów uzupełniających, biorąc pod uwagę lokalizację projektu.

W ocenie tego, czy projekty realizowane w państwach trzecich lub w KTZ spełniają kryterium ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. c), uwzględnia się zgodność z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego, jeżeli przepisy te dają wystarczającą pewność co do zgodności z tym kryterium lub jego aspektami, oraz z następującymi instrumentami międzynarodowymi:

- a) trójstronną deklaracją MOP zawierającą zasady dotyczące przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej;
- b) wytycznymi OECD dotyczącymi należytej staranności służącej odpowiedzialnemu prowadzeniu działalności gospodarczej, w szczególności wytycznymi dotyczącymi walki z korupcją;
- c) wytycznymi OECD dotyczącymi należytej staranności dla odpowiedzialnych łańcuchów dostaw minerałów z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka;
- d) wytycznymi OECD dotyczącymi należytej staranności w zakresie merytorycznego udziału interesariuszy w sektorze wydobywczym, w tym w przypadku odniesień do zasad określonych w Deklaracji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach ludności rdzennej;
- e) zasadami OECD dotyczącymi ładu korporacyjnego;
- f) wytycznymi OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych dotyczącymi odpowiedzialnego prowadzenia działalności gospodarczej;
- g) wytycznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka.
- h) normą w zakresie pomiaru wyników MKF nr 5 dotyczącą nabywania gruntów i przymusowych przesiedleń.

6. Projektodawcy mogą również potwierdzić zgodność z kryterium ustanowionym w art. 6 ust. 1 lit. c):

- a) przedstawiając dowody potwierdzające, że przedmiotowy projekt uzyskał indywidualny certyfikat w ramach jednego systemu lub większej liczby systemów uznanych na podstawie art. 30 ust. 2, które łącznie obejmują wymogi wymienione w załączniku IV pkt 2; lub

▼B

- b) zobowiązując się do uzyskania dla przedmiotowego projektu certyfikacji w ramach jednego systemu lub większej liczby systemów uznanych na podstawie art. 30 ust. 2, które łącznie obejmują wymogi wymienione w załączniku IV pkt 2, i przedstawiając wystarczające dowody potwierdzające, że po wdrożeniu przedmiotowy projekt będzie w stanie spełniać kryteria takiej certyfikacji.
7. W ocenie tego, czy projekt realizowany w Unii spełnia kryterium ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. d), uwzględnienia się:
- a) czy w projekcie uczestniczą przedsiębiorstwa z różnych państw członkowskich;
 - b) czy potencjalni odbiorcy są również zlokalizowani w więcej niż jednym państwie członkowskim;
 - c) wpływ na dostępność surowców strategicznych dla użytkowników downstream w więcej niż jednym państwie członkowskim.
8. W ocenie tego, czy projekt realizowany w państwie trzecim spełnia kryterium ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. e), uwzględnia się zakres, w jakim projekt przyczynia się w odpowiednim państwie trzecim do:
- a) wsparcia więcej niż jednego etapu łańcucha wartości surowców w tym państwie lub większym regionie w jego obrębie;
 - b) wsparcia inwestycji prywatnych w krajowy łańcuch wartości surowców;
 - c) zapewnienia szerszych korzyści gospodarczych lub społecznych, w tym tworzenia miejsc pracy.

*ZAŁĄCZNIK IV***Kryteria dotyczące systemów certyfikacji**

1. Uznany system certyfikacji spełnia następujące kryteria:
 - a) jest otwarty na przejrzystych, sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunkach dla wszystkich podmiotów gospodarczych, które chcą i mogą spełnić wymogi systemu, i jest zarządzany z udziałem wielu zainteresowanych stron;
 - b) weryfikacja i monitorowanie zgodności są obiektywne, oparte na międzynarodowych, unijnych lub krajowych normach, wymogach i procedurach i prowadzone niezależnie od odpowiedniego podmiotu gospodarczego;
 - c) obejmuje wystarczające wymogi i procedury zapewniające kompetencje i niezależność odpowiedzialnych weryfikatorów;
 - d) zawiera wymogi gwarantujące sporządzenie sprawozdania z audytu ustanowionego na poziomie obiektu.
2. Wymogi dotyczące certyfikacji obejmują co najmniej:
 - a) wymogi zapewniające praktyki zrównoważone środowiskowo, w tym wymogi zapewniające zarządzanie środowiskowe oraz ograniczenie oddziaływania w następujących kategoriach ryzyka środowiskowego:
 - (i) powietrze, w tym zanieczyszczenie powietrza takie jak emisja gazów cieplarnianych;
 - (ii) woda, w tym dno morskie i środowisko morskie, oraz zanieczyszczenie wody, użytkowanie wody, ilości wody, z uwzględnieniem powodzi lub susz, i dostęp do wody;
 - (iii) gleba, w tym zanieczyszczenie gleby, erozja gleby, użytkowanie gruntów i degradacja gruntów;
 - (iv) różnorodność biologiczna, w tym szkody w siedliskach, wśród zwierząt dzikich, w roślinności i w ekosystemach, w tym w usługach ekosystemowych;
 - (v) substancje niebezpieczne;
 - (vi) hałas i wibracje;
 - (vii) bezpieczeństwo zakładów produkcyjnych;
 - (viii) zużycie energii;
 - (ix) odpady i pozostałości;
 - b) wymogi zapewniające odpowiedzialne społecznie praktyki, w tym poszanowanie praw człowieka i praw pracowniczych, w tym trybu życia ludności rdzennej;
 - c) wymogi zapewniające uczciwość biznesową i przejrzystość, w tym wymogi dotyczące prawidłowego zarządzania kwestiami finansowymi, środowiskowymi i społecznymi, oraz polityka przeciwdziałania korupcji i łapownictwu.

ZAŁĄCZNIK V

Ślad środowiskowy

Część I

Definicje

Na potrzeby niniejszego załącznika stosuje się następujące definicje:

- a) „dane dotyczące działalności” oznaczają informacje o procesach w modelowaniu analizy zbioru wejść i wyjść (LCI), przy czym każdy zagregowany wynik LCI łańcuchów procesu reprezentujący działania wykonane w procesie mnoży się przez odpowiednie dane dotyczące działalności, a następnie łączy w celu uzyskania śladu środowiskowego związanego z tym procesem;
- b) „zestawienie podstawowych materiałów” oznacza wykaz surowców, podzespołów, zespołów pośrednich, podkomponentów, części i ilości każdego z tych elementów potrzebnych do wytworzenia produktu objętego badaniem;
- c) „dane dotyczące przedsiębiorstwa” lub „dane pierwotne” oznaczają bezpośrednio zmierzone lub zgromadzone dane z jednego lub wielu obiektów (dane specyficzne dla danego miejsca), reprezentatywne dla działań przedsiębiorstwa;
- d) „metoda oceny skutków” oznacza protokół ilościowego przełożenia danych z analizy zbioru wejść i wyjść na udział w danym wpływie na środowisko;
- e) „kategoria wpływu” oznacza klasę wykorzystania zasobów lub wpływu na środowisko, z którą związane są dane z analizy zbioru wejść i wyjść;
- f) „cykl życia” oznacza kolejne i wzajemnie powiązane etapy w systemie produktu od pozyskania surowców lub ich wytworzenia z zasobów naturalnych po ostateczne unieszkodliwienie produktu (ISO 14040:2006);
- g) „analiza zbioru wejść i wyjść” lub „LCI” oznacza połączony zestaw wymian przepływów podstawowych, przepływów odpadów i przepływów produktów w zbiorze danych z analizy zbioru wejść i wyjść;
- h) „zbiór danych z analizy zbioru wejść i wyjść” lub „zbiór danych LCI” oznacza dokument lub plik zawierający informacje o cyklu życia danego produktu lub innego zjawiska lub przedmiotu, takie jak miejsca lub procesy, obejmujące metadane opisowe oraz ilościową analizę zbioru wejść i wyjść; może być on zbiorem danych dotyczących procesów jednostkowych, zbiorem danych częściowo zagregowanym lub zagregowanym;
- i) „dane wtórne” oznaczają dane niepochodzące z konkretnego procesu w łańcuchu dostaw przedsiębiorstwa wykonującego badanie śladu środowiskowego, a mianowicie dane, które nie są gromadzone, mierzone ani szacowane bezpośrednio przez przedsiębiorstwo, ale pozyskiwane z bazy danych LCI osoby trzeciej lub z innych źródeł, które obejmują dane uśrednione dla danej branży, np. pochodzące z opublikowanych danych o produkcji, ze statystyk rządowych oraz od stowarzyszeń branżowych, badania literatury, badania techniczne i patentów, a także mogą opierać się na danych finansowych oraz zawierać dane przybliżone oraz inne dane ogólne oraz które obejmują dane pierwotne przechodzące etap agregacji poziomej;
- j) „granica systemu” oznacza aspekty objęte lub nieobjęte badaniem cyklu życia.

W zasadach obliczania śladu środowiskowego surowca krytycznego uwzględnia się wszelkie dalsze definicje niezbędne do ich interpretacji.

▼B**Część II****Zakres stosowania**

W niniejszym załączniku przedstawiono zasadnicze elementy dotyczące sposobu obliczania śladu środowiskowego surowców krytycznych.

Zasady obliczania śladu środowiskowego określonych surowców krytycznych opierają się na zasadniczych elementach przedstawionych w niniejszym załączniku, z uwzględnieniem wiarygodnych naukowo metod oceny i odpowiednich norm międzynarodowych w dziedzinie oceny cyklu życia.

Obliczanie śladu środowiskowego surowca krytycznego opiera się na zestawieniu podstawowych materiałów, energii, metod produkcji i materiałów pomocniczych użytych w obiektach zaangażowanych w produkcję surowca krytycznego.

Ustalając zasady obliczania śladu środowiskowego określonych surowców krytycznych, Komisja zmierza do zapewnienia spójności z zasadami obliczania śladu środowiskowego produktów pośrednich i końcowych, w których wykorzystuje się odpowiednie surowce krytyczne.

Część III**Deklarowana jednostka**

Deklarowaną jednostką jest 1 kg danego rodzaju surowca krytycznego.

W zasadach obliczania śladu środowiskowego określonych surowców krytycznych można określić wyższą lub niższą deklarowaną jednostkę, wyrażoną w kg, w celu uwzględnienia – w stosownych przypadkach – charakteru lub wykorzystania odpowiedniego surowca krytycznego.

Wszystkie ilościowe dane dotyczące wejść i wyjść zgromadzone przez producenta w celu ilościowego określenia śladu węglowego oblicza się w odniesieniu do tej deklarowanej jednostki.

Część IV**Granice systemu**

1. Wydobycie, zagęszczenie i rafinacja to trzy etapy cyklu życia, które należy uwzględnić w granicach systemu pierwotnych surowców krytycznych wraz z następującymi procesami, jeżeli dotyczą one konkretnego surowca:
 - a) procesy upstream, takie jak wydobycie rudy do produkcji surowca, produkcja i dostawa, w tym transport, substancji chemicznych, procesy pomocnicze, produkcja i dostawa, w tym transport paliw, produkcja i dostawa energii elektrycznej oraz transport materiałów w pojazdach nie stanowiących własności danej organizacji ani przez nią nieeksploatowanych;
 - b) transport rudy, koncentratów i surowców w pojazdach stanowiących własność danej organizacji lub przez nią eksploatowanych;
 - c) składowanie rudy, koncentratów i surowców;
 - d) kruszenie i oczyszczanie rudy;
 - e) produkcja koncentratu surowca;
 - f) wydobycie metali metodami chemicznymi, fizycznymi lub biologicznymi;
 - g) wytapianie;
 - h) konwertowanie metali;
 - i) oczyszczanie żużlu;

▼ B

- j) rafinacja metali;
 - k) elektroliza metali;
 - l) odlewanie lub pakowanie metali;
 - m) przetwarzanie zużytych materiałów i żużlu;
 - n) wszystkie powiązane procesy pomocnicze, takie jak oczyszczanie ścieków na miejscu, w tym uzdatnianie wód procesowych, bezpośrednie chłodzenie i spływ powierzchniowy; systemy redukcji emisji gazów, w tym pierwotnych i wtórnych gazów odlotowych; kotły, w tym przeznaczone do wstępnego oczyszczania wody zasilającej; logistyka wewnętrzna.
2. W granicach systemu wtórnych surowców krytycznych określających etap cyklu życia recyklingu należy uwzględnić następujące procesy, jeżeli dotyczą danego surowca uzyskanego z recyklingu:
- a) procesy upstream, takie jak wytworzenie surowca wsadowego (złom i koncentraty pierwotne), produkcja i dostawa (transport) substancji chemicznych, procesy pomocnicze, produkcja i dostawa (transport) paliw, produkcja i dostawa energii elektrycznej oraz transport materiałów w pojazdach nienależących do danej organizacji;
 - b) transport koncentratów i złomu w pojazdach należących do danej organizacji lub przez nią eksploatowanych;
 - c) składowanie złomu, koncentratów i surowców;
 - d) wstępne przetwarzanie surowców wtórnych;
 - e) wytapianie;
 - f) konwertowanie metali;
 - g) rafinacja metali;
 - h) elektroliza metali;
 - i) odlewanie lub pakowanie metali;
 - j) przetwarzanie zużytych materiałów;
 - k) wszystkie powiązane procesy pomocnicze, takie jak oczyszczanie ścieków na miejscu, w tym uzdatnianie wód procesowych, bezpośrednie chłodzenie i spływ powierzchniowy; systemy redukcji emisji gazów, w tym pierwotnych i wtórnych gazów odlotowych; kotły, w tym przeznaczone do wstępnego oczyszczania wody zasilającej; oraz logistyka wewnętrzna.
3. Z obliczeń dotyczących śladu środowiskowego należy wyłączyć etap użytkowania lub etap wycofania z użytku, ponieważ odpowiedzialny podmiot gospodarczy nie ma na ten etap bezpośredniego wpływu. Można wyłączyć inne procesy, jeżeli ich wkład w ślad środowiskowy danego surowca krytycznego jest nieznaczący.

Część V**Kategorie wpływu**

W zasadach dokonywania obliczeń należy określić kategorie wpływu, które muszą być uwzględnione przy obliczaniu śladu środowiskowego. Wybór powinien opierać się na analizie aspektów o kluczowym oddziaływaniu na środowisko, przeprowadzonej zgodnie z wiarygodnymi naukowo metodami opracowanymi na poziomie międzynarodowym oraz z uwzględnieniem:

- a) względnego znaczenia różnych wpływów, w tym ich względnego znaczenia w kontekście uwzględnienia celów klimatycznych i środowiskowych Unii;

▼B

- b) potrzeb przedsiębiorstw downstream, które chcą informować o śladzie środowiskowym stosowanych przez siebie surowców krytycznych.

Część VI**Korzystanie ze zbiorów danych dotyczących przedsiębiorstwa i wtórnych zbiorów danych**

W zasadach dokonywania obliczeń należy określić korzystanie ze zbiorów danych dotyczących przedsiębiorstwa lub wtórnych zbiorów danych w odniesieniu do wszystkich istotnych procesów i materiałów. Jeżeli zasady dokonywania obliczeń dopuszczają możliwość wyboru między zbiorem danych dotyczących przedsiębiorstwa a zbiorem danych wtórnych, Komisja rozważa zachęcanie do korzystania ze zbioru danych dotyczących przedsiębiorstwa.

Korzystanie z danych dotyczących przedsiębiorstwa jest wymagane przynajmniej w przypadku procesów, na które odpowiedzialny podmiot ma bezpośredni wpływ i które mają największy udział w odpowiednich kategoriach wpływu.

Dane dotyczące działalności przedsiębiorstwa muszą być wykorzystywane w połączeniu z odpowiednimi wtórnymi zbiorami danych zgodnymi ze śladem środowiskowym. W zasadach wykonywania obliczeń określa się, czy dozwolone jest pobieranie próbek, zgodnie z kryteriami przewidzianymi w wiarygodnych naukowo metodach opracowanych na poziomie międzynarodowym.

Zmiana w zestawieniu podstawowych materiałów lub koszyku energetycznym wykorzystywanych do produkcji danego rodzaju surowców krytycznych wymaga ponownego obliczenia śladu środowiskowego.

Ustalając zasady dokonywania obliczeń, w tym dotyczących emisji gazów cieplarnianych wytwarzanych przy produkcji energii elektrycznej wykorzystywanej do produkcji surowców krytycznych, Komisja zapewnia spójność z innymi odpowiednimi przepisami prawa Unii i dostosowanie do tych przepisów, z zastrzeżeniem przypadków, w których nie jest to uzasadnione.

Zasady obliczeń, które mają zostać opracowane w drodze aktu delegowanego, obejmują szczegółowe modelowanie następujących etapów cyklu życia:

- a) etap wydobycia, zagęszczenia i rafinacji surowców podstawowych;
- b) etap pozyskiwania i przeróbki surowców wtórnych.

Część VII**Metody oceny skutków**

Ślad środowiskowy oblicza się przy użyciu wiarygodnych naukowo metod oceny skutków, w których uwzględnia się zmiany na poziomie międzynarodowym w odniesieniu do odpowiednich kategorii wpływu związanych ze zmianą klimatu, wodą, powietrzem, glebą, zasobami, użytkowaniem gruntów i toksycznością.

Wyniki przedstawia się jako wyniki charakteryzowane (bez normalizacji i ważenia).

Część VIII**Klasy efektywności pod względem śladu środowiskowego**

W zależności od rozkładu wartości deklaracji dotyczących śladu środowiskowego surowców wprowadzonych do obrotu na rynku wewnętrznym określona zostanie merytorycznie istotna liczba klas efektywności – z kategorią A jako najwyższą klasą o najmniejszym wpływie na cykl życia – aby umożliwić rozróżnienie między produktami obecnymi na rynku. Określenie progu i rozpiętości każdej klasy efektywności opiera się na rozkładzie efektywności odpowiednich surowców krytycznych wprowadzonych do obrotu w ciągu poprzednich 3 lat, oczekiwanym postępie technologicznym oraz innych czynnikach technicznych, które należy określić.

▼B

Co trzy lata Komisja dokonuje przeglądu liczby klas efektywności i oddzielających je progów, tak aby stale odzwierciedlały one rzeczywistość rynkową i jej przewidywane zmiany.

Część IX**Ocena zgodności**

W zasadach obliczania i weryfikacji należy określić odpowiednią procedurę oceny zgodności spośród modułów przewidzianych w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE, z uwzględnieniem dostosowań niezbędnych ze względu na dane materiały.

Określając stosowaną procedurę oceny zgodności, Komisja bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) stosowność danego modułu do rodzaju materiału oraz jego proporcjonalność do realizowanego interesu publicznego;
- b) charakter zagrożeń stwarzanych przez produkt oraz stopień, w jakim ocena zgodności odpowiada rodzajowi i poziomowi zagrożenia;
- c) gdy obowiązkowy jest udział strony trzeciej – potrzebę zapewnienia producentowi możliwości wyboru między modułami zapewnienia jakości i modułami certyfikacji produktu określonymi w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE.